

Lord Lister

genaamd
De groote

Raffles
Onbekende.

No. 546

De man, die veertig Draken doodde

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM

NIEUWE SERIE.

DE MAN DIE VEERTIG DRAKEN DOODDE.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

De geheimzinnige Chinees.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 308
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 238
Wie is de Misdadiger	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het vriest, dat het kraakt. De thermometer staat, (zeldzaam feit in Londen,) op zeventien graden onder nul. De laagstaande zon schittert aan een smetteloozen, lichtblauwen hemel. De kurkdroge atmosfeer jaagt het stof in de straten van Londen op, zoodat de schoenen der wandelaars er uit zien alsof het een snikheete zomerdag is.

De vorst heeft de Theems aan boeien gelegd. Iets, dat even zeldzaam is als deze strenge vorst, die als een koude-golf over geheel westelijk Europa is gestreken. De ijsbrekers hebben het drukke vaarwater geruimen tijd opengehouden, maar ten slotte heeft Koning Koude het gewonnen. De ijsschotsen hebben zich eindelijk vastgezet en op zekeren ochtend moesten de ijsbrekers met hun vlijmscherpe boeg het opgeven en onverrichterzake naar hun ligplaats terugkeeren, waar zij weldra invroren.

Hoewel de Engelschman aan een dergelijke hevige koude niet gewend is, evenmin als aan hevige warmte, daar Groot Brittanië en Ierland bekend staan voor de koele zomers en matige winters, weet hij zich uiterst snel aan de omstandigheden aan te passen.

Vooraf de jeugd heeft de koude begroet als

Raffles 546.

een welkome gelegenheid om op alle vijvers in de parken van Londen, die thans een stevig ijsdek hebben, de schaatsen onder te binden. Het is er vroolijk en druk. Een bont gewoel verlevendigt het overigens kale landschap, waarin alleen de kleurige jerseys der jonge dames, begeleid en geassisteerd door de meestal zeer galante, gewoonlijk wit-getruide heeren, een warme noot aanbrengen.

Den geheelen dag duurt het drukke gedoe voort. Het is alsof de pret niet op kan, alsof er geen narigheid in de wereld bestond.

Dit is echter slechts schijn. Evenals in andere landen heeft de koude ook hier voor menigeen ellende en verdriet gebracht. De armen der armen, die nauwelijks eenige brandstof kunnen bekomen, lijden door deze bovenmatige koude ontzettend en alleen dan, wanneer de milddadigheid zich over hen ontfermt, kunnen zij het in hunne armoedige woninkjes eenigszins dragelijk van temperatuur maken.

Gelukkig is de Engelschman over het algemeen niet karig met zijn geven voor zijn arme evenmensen. Onder een uiterlijke koelbloedigheid en veel flegma verbergt hij een warm

hart en zijn beurs wordt spoedig en gemakkelijk geopend, om den nood van anderen te lenigen.

Dit in het algemeen gesproken, want evenals dit onder andere volken het geval is, zijn er ook zonen van John Bull, die in zooverre hun landaard eere aandoen, dat zij ware bulbakken kunnen worden genoemd.

Voor dezulken bestaat er alleen maar één ding in de wereld, namelijk hun brandkast. Deze doen zij alleen open om er de winst, die zij door handel of op andere wijze hebben gemaakt, in te leggen, waarna zij gesloten wordt en men moet vooral niet denken, dat de kast ooit opengaat om eens iets uit te nemen, dat niet voor hen zelf of hunne genoegens bestemd is. Medelijden met hun arme broeders is hen onbekend.

Dit is treurig, maar waar.

Intusschen is er iets, of beter gezegd iemand, die hen nu en dan noodzaakt wat voor dit doel af te staan. Niemand weet wie dat is. Neen, dat is niet goed gezegd. Het tegendeel is waar. Iedereen weet wie dat is. Maar omdat nog nooit iemand den man, die op gezette tijden de brandkasten der overmatig rijken van een gedeelte ontlast, heeft gezien, omdat de politie, hoe ijverig zij nu ook reeds sedert jaren naar hem zoekt, nog nimmer de hand op hem heeft kunnen leggen, wordt hij de Grootte Onbekende genoemd.

Deze Grootte Onbekende is niemand anders dan John Raffles, alias Lord Edward Lister, de gentleman-inbreker, voor wien geen slot te ingewikkeld, geen brandkast ooit te sterk is gebleken. Met een verbluffend gemak opent hij alle deuren, neemt daaruit wat van zijn gading is en kort na een dergelijke . . . laten we maar zeggen . . . operatie, verschijnt er in de dagbladen een bericht, dat de een of andere instelling van openbare liefdadigheid een aanzienlijke som is geschonken, die merkwaardiger wijze heel dicht het bedrag van het gestolene nabij komt.

Deze giften zijn meestal afkomstig van Lord William Aberdeen, een als zeer rijk bekend staand filantroop, die niet moede wordt van zijn groot fortuin belangrijke bedragen voor zijn armen medemensch af te zonderen.

Het is wel eens voorgekomen, dat de een of andere journalist in het een of ander dagblad het vermoeden opperde, dat de geheimzinnige gentleman-inbreker, dat de Grootte Onbekende identiek zou zijn met dezen vrijgevigigen filantroop. Maar daar deze een zeer voorname positie in de maatschappij inneemt en een overal zeer geziene persoonlijkheid is, die een ieder door zijn edel karakter en zijn beschaving voor zich inneemt, wordt een dergelijk vermoeden meestal met hoongelach begroet of met een ijsig, maar niettemin welsprekend schouderophalen genegeerd.

Intusschen heeft de strenge winter den vrijgevigigen lord heel wat te doen gegeven. Hij heeft belangrijke sommen moeten wegschenken aan verschillende liefdewerken, hospitalen, kindertehuizen enz., terwijl aan zijn woning nog nimmer een arme, die bewijzen kon, dat hij met zware zorgen te kampen had, met ledige handen werd weggestuurd.

Tegelijkertijd echter, wij zouden haast zeggen: natuurlijkerwijze hield de vrijgevigheid van Lord William Aberdeen gelijken tred met de werkzaamheid van den Grooten Onbekende, die, tot schrik van alle gierigaards en rijke nietsnutters, met dezelfde regelmatigheid als de lord zijn giften uitdeelde, deuren opende en brandkasten plunderde, nu eens in dit gedeelte van de stad, dan weer in dat en telkens op zoo'n origineele wijze en telkens op zulke groote afstanden van elkaar, dat de politie van Scotland Yard met de handen in het haar zit en op de beschuldigingen van de dagbladen, dat men toch iets tegen het optreden van den onbekenden inbreker en meesterdief diende te doen, slechts weet te antwoorden, dat zij machteloos tegenover dit inbraakgenie staat en dat het toch niet aangaat bij elk huis, dat voor een diefstal in aanmerking komt, een politie-wachtpost te zetten.

Een dergenen, die het meest van deze aanvallen in de pers heeft te lijden, is de overigens algemeen bekende Hoofd-Inspecteur van politie Phileas Baxter, die met behulp van zijn secretaris inspecteur Marholm, plus een legertje detectives alle geheimzinnige inbraken, die de onbekende meesterdief pleegt, onderzoekt en, het spijt ons het te moeten zeggen, met de regelmatigheid van een klok, even zoo vele keeren . . . bot vangt.

De goede man heeft in zijn bezit een heel dossier, dat uit niets anders bestaat dan briefjes, die eigenhandig door John Raffles, den Grooten Onbekende zijn geschreven en waarin hij op geestige wijze den braven inspecteur beklagt over zijn noodlot hem te moeten achtervolgen, iets dat tot het einde van zijn dagen wel een onbereikbaar ideaal zal blijven.

Het is te begrijpen, dat door de strenge koude, die een verhoogde werkzaamheid van Raffles heeft ten gevolge gehad, de drukte aan het bureau van politie Scotland Yard eveneens is toegenomen. Bijna dag en nacht is tot dusverre inspecteur Baxter met zijn trawanten in de weer geweest en de arme man is een moreele en fysieke uitputting zeer nabij.

Niet alleen, dat er van zijn lichaam enorm veel wordt gevergd, daar de eene diefstal nog niet is vastgesteld of een nieuwe wordt gesignaleerd, maar elk nieuw feit heeft hem een briefje in huis doen brengen, dat de Grootte Onbekende hem heeft gezonden en waarin op geestige, maar niettemin voor den inspecteur allerellendigste wijze met hem en het geheele

politiecorps van Scotland Yard de spot wordt gedreven.

De eenige, die onder al die narigheid zijn goed humeur niet verliest is inspecteur Marholm, de rechterhand van Baxter en diens trouwe hulp. Deze man heeft echter het geluk een onverwoestbaar optimisme te bezitten, terwijl hij bovendien de daden van Lord Lister in het juiste licht beschouwd, namelijk, dat hij het meer *weldaden* dan *misdaden* vindt. Weliswaar brengt zijn beroep mee den man te achtervolgen, om hem te trachten te vangen, maar hij vindt het niets erg, dat dat niet lukt.

„De man is voor de armen goud waard en de schrik van gierigaards en rijke nietsdoeners, die gewoonlijk hun fortuin op een wijze hebben verkregen, die niet door den beugel kan, maar niettemin op zóó'n manier, dat zij buiten het bereik van den aardschen rechter blijven.” Dat is de lijfspreuk van Marholm, hetgeen natuurlijk dikwijls tot een conflict leidt met zijn onmiddellijken chef, Baxter, die in Raffles alleen een misdadiger wil zien, volkomen gelijk aan elken anderen beroepsdief.

Zoals gezegd had de verhoogde activiteit van John Raffles tot gevolg gehad, dat het op Scotland Yard ook reusachtig druk was geworden. Hoofd-inspecteur Baxter was bij elke nieuwe diefstal van Raffles, die hij zich als een persoonlijke belediging aantrok, een beroerte nabij en iedereen vreesde, dat de goede man vandaag of morgen een langdurig ziekteverlof zou moeten aanvragen, teneinde een grondige zenuwkuur te ondergaan.

Maar als de nood het hoogst is, is de hulp het meest nabij, zegt een spreekwoord en vaak niet ten onrechte. Ook hier was dit het geval. Op een oogenblik, dat heel Scotland Yard in rep en roer was over een drietal meesterlijke diefstallen, die met een tusschenpoos van slechts enkele uren in drie ver van elkaar gelegen wijken van Londen waren gepleegd en waaruit onomstootelijk bleek, dat de dief, die natuurlijk niemand anders dan Raffles was, over de modernste hulpmiddelen moest beschikken, hielden de raadselachtige inbraken plotseling op, alsof de bedrijver met één slag van het aardrijk was weggevaagd.

Merkwaardigerwijze, of, zooals al eens meer gezegd, natuurlijkerwijze hielden de dagbladen tegelijkertijd op met het vermelden van belangrijke giften aan liefdadigheidsinstellingen, welke door Lord William Aberdeen werden verstrekt.

Over de oorzaak van dit laatste kunnen wij inlichtingen bekomen, daar iedereen weet waar de rijke filantroop woont, namelijk in een fraai huis te Hampstead Heath de bekende villa-wijk, waar de meeste rijke Londenars wonen.

Wij noodigen de lezers dan ook in den geest uit ons te volgen, wanneer wij het huis van Lord William Aberdeen binnentreden.

De korte winterdag spoedt ten einde en de schaduwen die reeds lang tusschen boomen en struiken als het ware op den loer liggen, beginnen op te kruipen al hooger en hooger, totdat zij het uitspansel bereiken, dat van een licht blauw in een fluweelig zwart verandert, en waaraan de sterren beginnen te flikkeren.

Alleen in het westen spreekt een lichtende orangegloed van den pas gescheiden dag. Het is rustig overal, er is geen wind en de bladerlooze takken der boomen op Hampstead Heath steken als fijn kantwerk tegen den westelijken horizon af.

Het huis van den lord ligt geheel vrij in een grooten tuin, een park bijna, waarin zich aan de eene zijde een groot tuinhuis bevindt en aan den anderen kant een iets kleinere garage.

Verscheidene vensters van het huis zijn verlicht en hier en daar ziet men schaduwen voorbij de verlichte vlakken zweven. Dit mag een zeldzaam feit worden genoemd, daar het huis van den lord gewoonlijk kalm en als uitgestorven is.

Wanneer wij binnentreden, zien wij aan het voorhek een groote gesloten auto wachten. De vestibule, die geheel met het fijnste witte marmeer uit Carara is bekleed, is volop verlicht en juist komt een deftig heer met witten baard en gouden lorgnet op en gekleed in een deftig kostuum, waarover een lange pels is geslagen, voorafgegaan door een bediende, in wien wij den ouden kamerdienaar Gaston herkennen, de met een rooden peluchen looper belegde trap af.

Als laatstgenoemde op het punt staat de straatdeur voor den vertrekkenden heer te openen, spreekt deze hem aan en vraagt, terwijl hij de hand op den schouder van den ouden dienaar legt:

„Wat kijk je treurig, Gaston, heb je verdriet?”

„Nee dokter,” luidt het antwoord, „verdriet is het ware woord, geloof ik, niet. Ik maak mij alleen bezorgd over mijn meester. O, als u er eens bij waart geweest, toen hij, nu drie dagen geleden, door mijnheer Brand en den chauffeur Henderson werd thuis gebracht. Ik dacht, dat ik een lijk voor mij zag.”

De grijze heer legt nu ook zijn andere hand op den schouder van Gaston en zegt:

„Nu, nu, Gaston, kijk maar een beetje vrolijker, hoor. Je meester komt er schitterend van boven op. Hij ziet nog een beetje bleek, maar dat is ook waarlijk niet te verwonderen, als men zooveel pijn heeft gehad als hij. Die hoofdwonde was al leelijk genoeg en dan nog allebei de beenen breken. Maar komaan, zooals gezegd, het ergste is geleden, ik sta er voor in, dat de wonde en de beenen prachtig zullen genezen. Er moet natuurlijk wat geduld geoefend worden, want vooral een beenbreuk vraagt zijn tijd, maar daarna... een beetje

massage en je meester springt weer van tien treden tegelijk. Aanstaanden zomer is hij weer de oude. En doe nu maar eens gauw de deur voor mij open, want ik moet nog naar drie patienten toe."

Een oogenblik daarna slaat de geneesheer het portier van de wachtende auto achter zich dicht, terwijl Gaston, na een laatste buiging, de straatdeur weer sluit.

Uit het bovenstaande gesprek hebben de lezers onmiddellijk kunnen afleiden, dat de werkzaamheden van Lord Aberdeen, den heer des huizes, dus een einde hebben moeten nemen, aangezien hij door een ongeval is getroffen. Zooals men gehoord heeft zijn de beide beenen gebroken en heeft hij een hoofdwonde opgelopen.

Wij treden nu het ziekenvertrek binnen. Het is een groot vertrek aan de achterzijde van het huis, dat op den tuin uitziet. Nu merkt men daarvan niet veel, want de gordijnen zijn voor de vensters getrokken en de lichten branden.

Midden in de kamer is een groot ouderwetsch ledikant opgesteld. Het is een soort antiquiteit. Een statiebed, zooals men in de middeleeuwen gebruikte en die men somwijlen nog aantreft in de oude kasteelen en landhuizen van Wales en Schotland.

Het eigenlijke ledikant heeft vier gedraaide en kunstig gesneden stijlen, welke een hemel dragen, waarvan kostbare damasten gordijnen afhangen. Daardoor is het geheele bed een soort van houten tent, die door de gordijnen aan alle vier de zijden kan worden afgesloten.

Op het oogenblik echter zijn de gordijnen open, zoodat men duidelijk kan zien wie op dit statiebed ligt.

Op een overvloed van kussens en fijne sneeuw witte lakens ligt een omzwachteld hoofd en in dat hoofd schitteren een paar donkergrijze oogen met een gloed als van metaal.

De neus is evenals de lippen fijn besneden, maar van de ooren en het blijkbaar hooge voorhoofd is niets te zien, daar het verband niet alleen den schedel, maar ook genoemde lichaamsdeelen omsluit. Het gebronsde profiel steekt scherp bij de witte windsels af.

Naast het ledikant zit een jong, blond man. Het is Charles Brand, de secretaris van mylord en diens trouwe vriend. Meewarig kijkt hij naar het omzwachtelde hoofd op de kussens en het is alsof er tranen in zijn oogen blinken.

De zieke en zijn secretaris spreken met elkaar.

Het onderwerp van het gesprek is onveranderlijk sedert vier dagen hetzelfde: de oorzaak van het ongeval, dat Lord Aberdeen op het ziekbed heeft geworpen.

"Luister nu eens, Charly," zegt de gewonde van uit het statieledikant, "het geeft niets dat wij er al over napraten. Zooals gezegd, is het

een ongeluk geweest, dat iedereen, dus ook mij kan overkomen."

"Jawel," klinkt het antwoord, "maar ik geloof, dat ik je beter ken dan wie ook en ik wil dan ook aannemen, dat het hier zuiver een ongeluk betreft, daar heb ik het dan ook niet over. Ik wil alleen maar zeggen, dat ik het tijd vind, dat je nu dat gevaarlijke dubbelleven eens staakt. Laat het nu genoeg zijn. Je hebt, dunkt me, nu genoeg voor de lijdende menscheit gedaan en ik vind dat je je taak wel aan een ander kunt overdragen. Laten die de gevaren van zoo'n leven nu maar eens ondervinden."

De zieke lacht medelijdend en kijkt zijn vriend aan als hij zegt:

"Meen je nu heusch wat je zegt, Charly? Neen immers. Jij bent er net zoo goed van overtuigd als ik, dat er nooit iemand zal gevonden worden die mijn taak overneemt. Mijn beroep van gentleman-inbreker sterft met mij, daar ben ik innig van overtuigd en daarom wil ik, zoolang ik adem in mijn longen heb, werken. Als ik eens moet sterven, dan zal het zijn in het harnas op mijn strijdros. Zou je nu heusch denken, dat ik mij door zoo'n ongeval letje, als mij nu is overkomen, zou laten weerhouden, om datgene te doen, wat ik als mijn plicht beschouw? Dat weet je, hoop ik, beter."

Brand knikt hem met een meewarigen blik toe en dat schijnt zóó komisch op den gewonden lord te werken, dat deze in een lachje schiet, dat echter onmiddellijk ophoudt. De lord trekt een pijnlijk gezicht en zegt:

"Ai, sapperloot, wat trekt die wond! En dan die gipsverbanden om m'n beenen. Er komt vannacht natuurlijk weer niets van slapen!"

"Wat dat betreft, kan ik je geruststellen, Edward," zegt Brand. "Ik zal zoo aanstonds de verpleegster roepen. De dokter heeft een morphine-injectie voorgeschreven en je zult vannacht slapen als een roos. Hij heeft de dosis nauwkeurig overeenkomstig jouw sterkte afgemeten, zoodat je nergens bang voor hoeft te zijn. Neen," laat hij er op volgen, als de gewonde de handen afwerend uitstrekt, "neen, maar je zult er dit keer toch aan moeten gelooven. Het is noodzakelijk, dat je slaapt anders ga je ten onder, niet aan je wonden, maar aan uitputting. Dat is dus goed begrepen, niet waar, geen protesten, mijn orders daaromtrent zijn strikt."

Als Brand dit gezegd heeft, gaat hij de kamer uit, om de verpleegster te halen.

Van zijn afwezigheid zullen wij gebruik maken om een paar ophelderingen te geven.

De waarheid is, dat Lord William Aberdeen, die zooals de lezers begrepen hebben niemand anders is dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, de gentleman-inbreker, op zekeren nacht gewond werd thuis gebracht. Hij had dien nacht te veel hooi op zijn vork genomen,

door niet minder dan drie inbraken achter elkaar uit te voeren.

Twee er van waren schitterend verlopen, maar de derde en laatste dreigde te zullen mislukken door een zekere zorgeloosheid van den meesterdief, die door een onachtzaamheid de bewoners van het huis, waar hij inbrak, had doen ontwaken.

Er werd een vervolging op touw gezet, die den meesterdief zoozeer in het nauw dreef, dat zijn eenige kans op ontsnapping was uit het raam te springen.

Hij deed dit dan ook, maar . . . met de bovenvermelde noodlottige gevolgen.

Door dat hij dien nacht zich voor den derden keer in een vreemd huis bevond, was hij even in de war geraakt. Hij meende dat hij op de étage gelijkvloers werkte en dat zijn sprong uit het venster hem, na een paar meters zweven door de lucht, te midden van een met sparren bedekt bloemenperk zou brengen.

Dat was een misrekening, want hij bevond zich op de tweede étage en hij kwam weliswaar levend beneden, maar met een gat in het hoofd en een dubbele beenbreuk.

De pijn maakte hem bewusteloos en hij zou dit keer zeker in handen van de politie zijn gevallen, als Brand en Henderson, die, zooals gewoonlijk, op den uitkijk stonden, hem niet in allerijl in de wachtende auto hadden gedragen.

Dit was de geschiedenis van de verwonding van Raffles en daar dit voor het eerst van zijn leven was, kan men begrijpen hoe hij zich moest gevoelen.

Het ergste van alles vond hij nog de gedwongen werkeloosheid in bed. Zijn wonden telde hij niet, die had hij graag voor het goede doel over.

Op dit oogenblik treedt de verpleegster, die door Brand is geroepen, het vertrek binnen. Het is een allerliefst zustersje, geheel in het wit gekleed met een fijn, mooi gezichtje en een blos op de wangen, die kalm en bedaard en met groote zekerheid in haar bewegingen haar gang gaat. Zij verricht de gewone werkzaamheden, die bij een zieke voor het intreden van den nacht moeten worden uitgevoerd en roept dan Charles Brand, daar die haar moet assisteren bij de onderhuidscche morphine-injectie.

Nogmaals probeert Raffles te protesteeren, maar het is te vergeefs en na enkele oogenblikken is hem de injectie toegediend.

Nauwelijks is dat gebeurd, of Gaston, de oude kamerdienaer treedt binnen. Hij blijft buigend bij de deur staan en wordt op den voet gevolgd door een vreemdeling, die Raffles nog nimmer van zijn leven heeft gezien.

Hij opent de lippen om te vragen wat dat onverwachte bezoek beteekent, maar nog vóór hij één woord kan uiten, nadert de vreemdeling zijn bed en knielt neer. Hij wrijft met het

hoofd langs den grond, hetgeen waarschijnlijk een exotischen groet moet beteekenen. Dan staat hij op, maakt een haakje van zijn donkere overkleeding los en deze valt van zijn schouders als een losse mantel.

Tot Raffles' verbazing staat nu voor hem een Chinees. Hij ziet duidelijk de scheefstaande oogen in het gele gelaat met de breede jukbeenderen. Een vriendelijke glimlach plooit zijn gelaat en hij spreekt met een zoetvloeiende, zachte stem:

„Ik groet u Heer. Mijn oogen zijn verheugd dat ze u zien, maar mijn hart is treurig, nu gij pijn moet lijden om de goede zaak. Ik zal u den tijd helpen korten met een verhaal, dat is als een visioen, ten bewijze, dat de slechtheid en verdorvenheid niet alleen woont in de herten van de bewoners van het avondland.”

Weer maakt hij een buiging en treedt dan toe op een soort sofa, waarop een stapel kussens liggen.

Raffles vindt alles zeer vreemd, maar is te geamuseerd, om iets tegen te zeggen. Hij heeft drie vervelende dagen achter den rug en nog wel een paar maanden van vervelende dagen vóór zich. Als deze bezoeker werkelijk gekomen is, om hem den tijd te helpen korten, welnu dan, vooruit maar.

Hij verwondert zich vaag over het late uur van het bezoek en een twijfel rijst in zijn hart of de verpleegster en Brand, die al even streng is, zich daar niet tegen zullen verzetten. Hij kijkt in de kamer rond, om te zien hoe zij zich ten opzichte van den vreemdeling gedragen, maar hij ziet ze niet meer. Ongetwijfeld hebben zij het ziekenvertrek verlaten.

Eerst nu merkt hij, dat de kamer een ander aanzien heeft verkregen. Waarschijnlijk hebben zij den Chinees verwacht, want het vertrek is geheel voor hem ingericht. Al de kostbaarheden, die hij van zijn reizen in vroeger jaren heeft medegebracht, alle curiositeiten, waarnaar hij zoo gaarne kijkt, zijn hierheen gebracht en smaakvol in het vertrek opgesteld.

Aan de wanden hangen de kleurige kakimono's uit Japan, waarop verschillende waterverfschilderingen op rijstpapier in fraaie platte lijstjes hangen. Op den grond liggen veelkleurige matten en aan één kant van de kamer staan de zilveren en koperen gedreven voorwerpen, porceleinen karbouwen en Boedha-beelden van een serene schoonheid.

De elektrische lampen zijn alle omgeven door vierkante, Chineesche lantaarns, die een diffuus licht verspreiden en de kamer in een schemerdonker laten.

Toch ziet Raffles goed wat er gebeurt en hij kan duidelijk onderscheiden, dat de geheimzinnige Chinees in zijn gele vest en zijn lange, glanzende vlecht op den rug van zijn zijden baadje, naar het midden der kamer gaat en een

slag geeft op den koperen gong, die daar hangt.

Zacht en melodieus klinkt het heldere geluid door de kamer en voordat het geheel uitgestorven is, ziet hij den Chinees zitten met gekruiste beenen in de houding van den porceleinen Boedha op den schoorsteen. De man zit op een sofa temidden van een stapel kussens en vangt aan met zachte, welluidende stem te spreken.

Hij spreekt Chineesch en hoewel Raffles van die taal slechts enkele woorden kent, verstaat hij de geschiedenis, die de Chinees aanvangt te verhalen, woord voor woord.

Stil en bewegingloos ligt Raffles met zijn omzwachteld hoofd en zijn gespalkte beenen op zijn bed en laat den woordenstroom, die als een frissche waterbron klatert, over zich heen vloeien. De woorden volgen elkaar zonder onderbreking op en zonder de minste inspanning van zijn kant dringen zij in zijn hersens door.

Nog éénmaal verwondert hij zich vaag over de afwezigheid van Charles Brand en de verpleegster, dan leunt hij behagelijk in de kussens en laat zich gaan.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking
bestaan reeds 40 jaar.
De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een afgodenfeest.

Tsai-Soi, de lentegod van China, houdt zijn intocht in Peking.

Het plumpe afgodsbeeld, uit hout vervaardigd en zoo hoog als een huis, wordt op een grooten wagen rondgereden en lacht met breeden grijns naar de joelende scharen aan zijn voeten.

In de rechterhand draagt het beeld een zak, gevuld met het kostelijkste, grofkorrelige graan, de linkerhand wordt als zegenend uitgestrekt naar de volksmenigte, die den God omvangrijke hoeveelheden groenten, schapen en varkens offert.

Tsai-Soi neemt alles in ontvangst met den breeden grijnslach en zijn priesters drijven de schapen en varkens weg — — —

Tsai-Soi is een machtig God!

De keizer en de prinsen, gevolgd door de voornaamste hoogwaardigheidsbekleeders, komen hem offers brengen.

Peking is als een krioelende mierenhoop, als Tsai-Soi zijn intocht houdt.

Alles spreekt slechts van Tsai-Soi en tracht in zijn gunst te komen.

Een smeekschrift aan dezen God wordt door den voornaamsten mandarijn van het Keizerlijk Ministerie geschreven. Daarin wordt op bevel van den keizer het weer voorgeschreven: zoo en zooveel regen, zoo en zooveel zonneschijn, en dit verzoekschrift wordt het beeld om den hals gehangen.

Tweemaal leest men het, in tegenwoordig-

heid van den keizer voor, opdat de datums van den regenval goed mogen doordringen in zijn goddelijke hersens.

Gerustgesteld keert de keizer dan terug en het volk offert verder en verbrandt papieren ossen, terwijl Tsai-Soi grijnst en stom en dom blijft kijken met zijn gelaat van hout.

Te midden van de vroolijke feestvreugde, het krieschen der muziekinstrumenten en het knallen van het vuurwerk, wandelen een jonge man en een jong meisje.

Hij heet Win-seng en zijn kleeding is zoo armoedig dat iedere voorname Chinees hem ontwijkt als een verworpeling. Maar hij is krachtig en goed gebouwd en hij is niet ouder dan hoogstens twintig jaren.

Een slanke vrouwengestalte gaat aan zijn zijde. Zij is diep gesluierd en haar tunika is van een sneeuw witte kleur, doch zonder eenig versiersel van zijde en goud. Win-seng dringt door de menigte heen.

„Kunnen wij geen zijstraat inslaan?“ vraagt het meisje, „ik ben vermoeid en mijn voeten kunnen mij niet meer door de groote stad dragen. Win-seng, moest je je zwarte roos van Han-strom naar hier voeren — Win-seng, ik heb honger.“

„Wij moeten naar de gezantschapstraat“, antwoordt Win-seng, „daar woont de broeder van onze moeder, I-lai-ko genaamd. Hoe zouden wij zonder geld een onderdak kunnen vinden, wij moeten naar I-lai-ko, mijn duifje. Wat

zegt Confucius — zonder geld, moet je vóór den tempel bidden. Met geld kun je in den tempel bidden. Wil je dezen nacht hongerig en verkleumd op straat blijven?"

Zijn woorden worden onderbroken door de begeleiders van een machtig Mandarijn, die met luid geschreeuw de lieden uit elkander ja-gen.

„Maakt plaats, ellendige honden die in het stof kruipt, maakt plaats voor Kwo-saing, den man die veertig draken doodde, de ster der gerechtigheid! Maakt plaats, gij bedelaars, die het leven niet waard zijt.”

Op deze wijze schreeuwen zij voort en hunne zwaarden banen een weg door de volksmenigte.

Vermoeid, met onverschillig gebaar ligt de geweldige op zijn zijden kussen, dat met muskusgeur is doortrokken. Zijn witharig hoofd knikt slaperig de maat waarin de dragers loopen, die zijn baldakijn torsen.

Hij is gekleed in een met goud bestikte kaf-tan en groote, kostbare paarlsnoeren zijn door zijn grijze haarvlecht geslingerd. Gouden ban-den, met edelstenen bezet, houden de vilten sandalen aan zijn voet en zijn hand, waaraan kostbare ringen prijken, beweegt een schitterenden waaier van pauwenveeren waarin smaragden en robijnen fonkelen.

De lange nagels flikkeren van diamantpoe-der en toonen de macht en het aanzien van de-zen man.

Af en toe grijpt hij in een kleinen buidel die aan zijn rechter- en linkerzijde is geplaatst en dan werpt hij een regen van glinsterende ko-peren munten in de volksmenigte.

Dat doet hij ook op het oogenblik, als hij bij Win-seng is aangekomen.

Onder luid geschreeuw werpt het volk zich op de rollende goudstukken.

Alleen Win-seng doet het niet. Door het ge-drang echter wordt het meisje de sluier afge-rukt en juist in dit oogenblik kijkt de machtige Kwo-saing naar haar om.

Zijn verveeld lachje verdwijnt van zijn ge-laat en in zijn oogen schieten lichtsprankels.

Het meisje is schoon, zoo schoon, als hij nog nooit een in Peking heeft gezien.

Hij ziet, hoe de jongeling den sluier weer bevestigt en haar uit het gedrang voert.

Zachtjes roept hij den naam van een van zijn lijfwachten. Als een afgerichte tijger kruipt de slaaf naar zijn heer toe en luistert sprakeloos naar diens bevel.

Terstond wenkt hij twee wachters aan zijn zijde en verdwijnt met hen onder de volksme-nigte, terwijl Kwo-saing den weg naar zijn pa-leis vervolgt, thans niet meer vermoeid en on-verschillig, maar met volle handen en opge-wonden gebaren zijn muntstukken onder het volk strooiend.

Kwo-saing lacht als een plomp en dik af-godsbeeld.

„Maakt plaats, maakt plaats daar, honden”, schreeuwen zijn slaven. „De machtige Kwo-saing, de man die veertig draken doodde.”

Zijn paleis ligt dicht bij het hotel van den Franschen gezant.

Men zei in Peking: „Kwo-saing is de voor-naamste onderdaan van den Keizer. Kwo-saing is het duurste en slechtste geld van de Russen en Engelschen. Want Kwo-saing is valsch!”

„Boedha is groot en machtig!” sprak Kwo-Saing luide en op fluisterenden toon vervolgde hij: „Als hij verstand en macht geeft.”

.....

Win-seng en Anitai waren kinderen van een deugniet, die alles verspeelde.

Toen hij geen land en huis meer bezat, ver-kocht hij zijn veertienjarige dochter Anitai aan Ma-leng-sadok, een ouden theehandelaar in Tsient-sin, die door den Keizer, voor bewezen diensten, gedecoreerd was.

Veertig dollar was de koopsom voor Anitai.

Haar broeder Win-seng hoorde van een ge-trouwen slaaf, dat zijn zuster verkocht was en bij nacht en ontij vluchtte hij met Anitai naar Peking, terwijl hun vader in een opiumroes lag.

Ma-leng-sadok liet den oude daarom een kop kleiner maken.

Win-seng wist het, maar Anitai's vrijheid was het hoofd van den vader waard, want Confucius leert:

„Een speler is slechter dan een moorde-naar!”

Met groote moeite gelukt het den jongen man, zijn zuster en zichzelf buiten het volks-gewoel te brengen en de stille Gezantschap-straat in te slaan.

Deze straat steekt gunstig af bij de vuile, morsige buurten der hoofdstad.

Diepe rust heerscht hier. Het gejoel van het volk is slechts op verren afstand hoorbaar, als de branding der zee.

De geelzijden draagstoel van Kwo-saing is juist in het paleis verdwenen. Behalve Win-seng en zijn begeleidster is er niemand te zien.

Met onderzoekende blikken loopt de jonge Chinees voorwaarts.

Tien jaren waren voorbijgegaan, sinds hij als knaap met zijn moeder zijn oom bezocht.

Slechts vaag kon hij zich het groote steenen gebouw met de blauw-wit-roode vlag herinne-ren. Zijn oom was portier van het Fransche gezantschap.

Het is al acht uur in den avond en hij moet zich haasten om een onderdak te vinden.

Anitai kan zich, vermoeid door de lange wandeling, nauwelijks meer op de been hou-den.

Op dit oogenblik komen eenige krijgslieden in snellen draf aangerezen.

Win-seng nadert hen en vraagt naar het huis met de blauw-wit-roode vlag.

De grootste en zwaarst-gewapende van hen antwoordt:

„Volg ons, wij gaan naar dat gebouw.“

„Ik ben een bloedverwant van I-lai-ko, gij zult hem wel kennen“, zegt Win-seng en in zijn zinrijke beeldspraak, den Chineezen eigen, vervolgt hij:

„Ik ken hem en ben er trotsch op, een stofje te zijn, dat hij met zijn voeten mag betreden.“

„Volg mij, ik zal u geleiden, als gij een bloedverwant van I-lai-ko zijt“, antwoordt de soldaat en gaat met zijn makkers vooruit.

Win-seng en Anitai volgen en staan eenige oogenblikken later voor het paleis. De ijzeren deur wordt geopend, Win-seng ziet een hal, die van goud schittert.

Plotseling krijgt hij een geweldigen slag op het hoofd, zoodat hij bewusteloos neervalt. Het laatste wat hij hoort, is een kreet van Anitai.

De ijzeren deur wordt achter haar gesloten, twee slaven komen te voorschijn, nemen den bewegingloozen Win-seng op en dragen hem weg.

Voor den tempel van den grijnzenden Tsai-Soi leggen zij hem neer. De laatste stralen der ondergaande zon beschijnen hem, als de priesters komen om den slaven hun last af te nemen.

„Kwo-saing zendt u dit offer,“ zeggen zij. „Hij heeft een Eunuch (vrouwenbewaker) noodig voor den Keizerlijken harem. Tsai-Soi moge zijn genade schenken.“

Zoo spreken de slaven tot de priesters. De priesters grijnzen en sleepen het levenlooze lichaam van Win-seng in den donkeren tempel.

Tsai-Soi echter hurkt als een grijnzend on-dier voor den ingang en bewaakt zijn diepste geheimen.

DERDE HOOFDSTUK.

Een verijdelde melsjesroof.

Nacht en duisternis heerschen in Peking. De maan is verdwenen. Koud waait de wind door de straten en bijna geen leven is in Peking te bespeuren.

Alleen daar, waar het gebouw van het Engelsche gezantschap ligt, is de straat door magnesia-fakkels verlicht en een hoop bedelaars en gepeupel van allerlei soort hurkt rondom de wachtende draagstoelen.

Bij den Engelschen gezant is een groote avondpartij. Alle voorname Europeanen en andere vreemdelingen zijn uitgenoodigd.

Juist treden twee heeren, gevolgd door bedienden van het gezantschap, buiten de deur.

Een van hen is een rijzige, breedgeschouderde man in zijn beste levensjaren, terwijl de ander klein en sierlijk gebouwd en van weinig opvallend uiterlijk is.

Deze laatste is de Italiaansche groothandelaar Saltorelli en de ander: John Raffles, die onder den naam van een zekeren Lord Cheekman een plezierreis door China maakt.

Eigenlijk is het een studiereis, zooals hij, voor zijn vertrek uit Londen, tot zijn vriend en secretaris Brand heeft gezegd.

Hij wil het terrein bestudeeren voor het uitvoeren van eenige meesterstukjes en nu eens de Chineesche politie in al haar eigenaardigheden leeren kennen. —

„Wilt gij werkelijk te voet gaan, mylord?“ vraagt de koopman.

„Maar waarom niet, Signor Saltorelli. Ik

denk, dat de wijn en de gerechten zoo voortreffelijk zijn geweest, dat men een dergelijke kleine wandeling noodig heeft voor de spijsvertering. Ik loop dus. Het is niet de eerste keer en Peking is voor ons, Europeanen, veiliger dan Londen en Parijs.“

„En toch — en toch — ik waarschuw u, mylord. Menigeen is hier verdwenen, zonder dat ooit een knoop van hem weer te voorschijn kwam.“

„Kom, Signor, zoo gauw raakt men niet verloren. — Wel thuis. Morgenavond zal ik zoo vrij zijn, gevolg te geven aan uw uitnoodiging. Goeden nacht — mijn groeten aan de dames — tot weerziens!“

„Wel thuis, Lord Cheekman“, roept Saltorelli hem toe van uit zijn riksha (tweewielig rijtuig) en hij vervolgt: „Neem in elk geval een fakkeldrager mee!“

„Mijn sigaar geeft licht genoeg“, antwoordt Raffles.

„Voorwaarts!“ roept Saltorelli tot zijn dragers, „die Engelschen zijn eigenaardige stijfkoppen.“

John Raffles loopt door de bedelende Chineezen heen, zonder notitie van hen te nemen. Langzaam slentert hij de straat langs en eerst als eenige bijzonder brutale kerels onder heftige bewegingen hem kash-kash (geld-geld) nashreeuwen en hem met een troepje volgen, zoodat de vieze lucht van het gepeupel hem hinderlijk wordt, maakt hij een kort proces en

deelt met zijn wandelstok eenige gevoelige slagen uit naar links en rechts.

Dat helpt.

Schreeuwend en krijschend gaan zij naar de anderen terug en Raffles loopt alleen de stille Gezantschapstraat verder door, om in de Chineesche wijk te komen.

De Groote Onbekende heeft zijn intrek genomen midden in Peking. Hij wil de stad en de bevolking nauwkeurig bestudeeren en is van meening, dat dit in het Europeesche gedeelte moeilijk zal gaan.

Hij woont bij een zekeren Huen-schang, een goudsmid. Het huis, dat hij bewoont, is uiterst zindelijk.

Lord Lister heeft op al zijn reizen nog nergens een dergelijke zindelijkheid aangetroffen. Het gebouw ligt achter een grooten muur te midden van een bloeienden tuin onder oranje- en pereboomen.

De ingang is langzamerhand een soort marktplaats geworden en achter den muur liggen werkplaatsen.

Des avonds wordt de bronzen poort gegrendeld en het huis in den tuin is dan van de geheele wereld afgesloten. Een beter verblijf kon Raffles zich niet wenschen. Weinig Europeanen woonden in Peking zoo goed als hij.

Peinzend loopt de groote onbekende de Gezantschapstraat door.

Bij het Fransche paleis steekt hij een versche sigaar op en terwijl hij stil staat, hoort hij plotseling de gesmoorde kreten van een meisje uit het aangrenzende paleis van een Chinees.

Een oogenblik luistert hij — de kreten klinken als in grootsten doodsangst, dan wordt alles weer stil.

Daar klinkt het weer — duidelijk hoort hij het roepen van een naam: Win-seng! — Win-seng! — daartusschen verneemt hij een scheldende, twistende stem.

Raffles denkt een oogenblik na, wat hij zal doen, dan gaat hij, zonder aan het gevaar, dat misschien dreigt, te denken, naar de deur van het paleis en klopt daarop luid met zijn stok.

Oplettend luisterend, hoort hij, hoe daarbinnen sloffende schreden naderen.

Hij grijpt naar zijn revolver en houdt die gereed om te schieten.

Een luikje wordt geopend in de groote deur, waardoor een lichtstraal in de duisternis valt.

In de Chineesche taal, die Raffles niet verstaat, vraagt iemand, wat hij wenscht. Onbevreesd stelt Lord Lister onmiddellijk een wervervraag in het Engelsch, wat het geschreeuw te beteekenen had?

„Frankenhond!“ scheldt de portier. Hij ziet Raffles voor een Franschman aan.

Geprikkeld door dezen Chineeschen vloek nadert de Groote Onbekende met een sprong het venstertje en voordat de portier het kan

vermoeden, slaat Raffles hem met zijn stok in het gelaat.

Het gevolg hiervan is een vreeselijk geschreeuw van den portier en het afvuren van een pistool op Raffles.

Tengevolge van de duisternis mist het schot, maar het wordt nu levendig in het gebouw van het aangrenzende Fransche gezantschap en gewapende dienaren met lantarens snellen naar buiten.

Ook in het paleis van den Chinees is alles in oproer. Kleine vensters worden geopend, papieren lantarens ontstoken en gewapenden snellen heen en weer.

Meermalen wordt op Raffles geschoten, maar geen enkele kogel treft hem, alleen een der Fransche soldaten krijgt een schampschot.

De paleisbewaarder van het Fransche gezantschap treedt nu naar Raffles toe en vraagt hem naar de oorzaak van het tumult.

De groote onbekende noemt zijn naam en vertelt de reden van het rumoer.

Of het is omdat de paleisbewaarder Kwo-saing haat is onbekend, maar in elk geval begeeft hij zich naar de poort en verlangt, dat men hem en zijn bedienden onmiddellijk huiszoeking zal toestaan, bij weigering waarvan Kwo-saing de gevolgen voor zijn rekening heeft te nemen.

Raffles weet, dat dit verlangen niet gewettigd is, maar hier in dit land geldt het steeds, zichzelf te helpen, vooral voor de Europeanen.

Eenige seconden verlopen, zonder dat zich iets in het paleis beweegt dan verneemt men een bevel en de poort wordt geopend.

Een aantal tot de tanden gewapende Chineezen staat in de vestibule.

Lord Lister houdt het daarom niet voor raadzaam, zich onder hen te begeven en zegt tot den paleisbewaarder, die tevens als tolk fungeert:

„Zou het niet beter zijn, als wij die gele schurken buiten liet komen?“

„Volkomen mijn idee, uwe Lordschap!“ antwoordt de tolk.

„Naar buiten, duivelsche honden, of mijn Russische knoet zal je een handje helpen. Waar is Kwo-Saing, het hoofd der Pekingsche politie, de man, die veertig draken doodde, de grootste schurk? — Haalt hem hier! Wat voor een schanddaad bedrijft hij weer? Komt naar buiten!“

Hij laat zijn zweep eenige keeren met forsch en slag door de lucht zwiepen en brengt zodoende de slaven in beweging. Mismoedig komen zij naar buiten. Hun oogen fonkelen wraaklustig tegen de gehate vreemdelingen. Zij gehoorzamen slechts aan de macht en het geweld van de Europeanen.

Op dit oogenblik verschijnt ook Kwo-Saing.

Met een glimlach gaat hij naar den tolk en zegt in slecht Engelsch:

„O, Excellentie — o, Excellentie! Welk een eer, welk een groote eer bewijst gij mijn nederig dak, deel te willen nemen aan mijn eenvoudig avondmaal! O, Excellentie, de eer zal te groot zijn; Boeddah zal er afgunstig op worden!”

Bij die woorden heft hij beide armen op, alsof hij Boeddah wil aanroepen.

„Ik ben gaarne bereid, u niet verder lastig te vallen, als gij mij vertelt, wat de kreten, die uit uw huis weerklonken, te beteekenen hebben”, antwoordt Raffles.

De tolk echter snijdt den Chinees elk antwoord af en zegt:

„Je kunt je leugens wel voor je houden en ons brengen waar wij moeten zijn en waar wij het verlangde kunnen vaststellen. Anders zal ik zorgen, dat je morgen een zijden koord krijgt van den Keizer!”

Hij wenkt bij die woorden eenige Fransche soldaten en treedt met hen het paleis binnen, terwijl hij zijn knoet dreigend voor het gelaat van den verschrikten Kwo-Saing houdt.

„Uwe Lordschap, dit is het eenige middel om iets bij dit boevenpak te bereiken”, roept hij tot Raffles, die buiten wacht. — „En avant, vadertje mandarijn, wijs ons den weg!”

Kwo-Saing strompelt onder veel buigingen en een stroom van woorden over de hooge eer vooruit, en Raffles ziet hem in het donker van het paleis verdwijnen.

Er verloopt wel een half uur, voordat zij terugkomen.

Raffles hoort het luide lachen en de schertsende woorden van den tolk.

Nu is deze weer bij de poort gekomen en de bedienden dragen een gesluierde vrouwengestalte tusschen hen in.

„Hahaha, Uwe Lordschap, dat was een grap, zooals ik er zelden een in Peking heb beleefd. Dien ouden vrek heb ik flink gestraft,” legt de paleisbewaarder uit.

„Eerst noodigde hij mij in zijn eetzaal, drong mij een glas saki op en legde daar een rol blanke dollars naast. Ik nam en zei:

„Kwo-Saing, de plaats is leeg.”

Hij begreep — haalde een tweede — een derde — vierde — de plaats is telkens weer leeg.

Halt, denk ik, nu ben ik er zeker van, dat de kerel een misdaad heeft begaan. Bij duizend dollar houdt hij op, rolt zich als een egel in zijn tunica en is niet meer te spreken.

Nu ga ik dus zoeken.

Bij het vrouwenvertrek wil mij een walge-lijk schepsel naar de keel vliegen, ik sla den kerel neer, dring het vertrek binnen en vind twee oude vrouwen. Reeds wil ik gaan, toen ik onder de zijden kussens een onderdrukt snikken hoor. Ik slinger ze uit elkaar en vind dit meisje geboeid en met een prop in den mond.

Dat is dus de reden van het rumoer, Uw Lordschap, en daar gij bij dit tafereel mijn helper zijt geweest, verzoek ik u, mij het geld te laten en zelf het meisje mee te nemen.

En avant! Gaat naar jullie hollen terug, roovers en dieven!” roept hij tot de Chineesche dienaren, die het bevel dadelijk opvolgen en de deur achter zich sluiten.

Raffles denkt een paar minuten na, waarna hij besluit, het meisje mee te nemen naar zijn kosthuis.

Hij wenscht den tolk en diens bedienden goeden nacht en legt den arm van het gesluierde meisje in den zijne.

Hij voelt, hoe zij siddert en beeft. Langzaam loopt zij naast hem voort.

De Franschen kijken hen eenigen tijd na, opdat het tweetal niet door de bedienden van Kwo-Saing achtervolgd kan worden, daarop trekken zij zich weer in hun paleis terug.

De straat is weer stil en leeg.

In de reuzenstad Peking heeft niemand iets van het nachtelijke avontuur gemerkt.

VIERDE HOOFDSTUK.

De Zwarte Roos van Pai-Ho.

Raffles is met zijn beschermeling ongehinderd thuis gekomen.

Hij heeft de menschen, waar hij in huis is, gewekt en wil hun het meisje toevertrouwen, zonder dat hij haar sluier heeft opgelicht en haar gelaat heeft gezien.

Als hij zich omdraait om naar zijn kamer te gaan, voelt hij, hoe zijn handen worden gegrepen en met heete kussen en tranen bedekt.

Haastig trekt hij zich terug en eerst nu komt hij tot het besef, dat hij meer heeft gedaan dan een menschenleven gered, dat hij een ziel voor den zedelijken ondergang heeft behoord.

Gekweld door onrustige droomen, slaapt hij dien nacht slecht en tegen den morgen ontwaakt hij met het vage bewustzijn van alles wat er dien nacht is gebeurd.

Hij heeft geruimen tijd noodig om zich het

nachtelijk tooneel, dat voor hem, als Europeaan, zoo vreemd was, weer te binnen te roepen.

Snel staat hij op, kleedt zich in een lichte tunica en klapt in de handen.

Dadelijk wordt de deur geopend en zijn kostheer, Hueng-schang, een dikke Chinees in een lange, lichtblauwe kaftan, violette zijden broek en vreemd gevormde gele puntschoenen verschijnt op den drempel, een buiging voor hem makende.

„Wil de genadige heer, die de armoedige hut van zijn slaaf tot zijn woning heeft verkozen, een arm koopman de eer bewijzen het ontbijt te nuttigen, dat zijn karig huishouden hem kan verschaffen?” vraagt Huen-schang op onderdanigen toon.

Raffles moet telkens om de bloemrijke taal van zijn gastheer lachen, hoewel hij de uitdrukkingen bijna uit het hoofd kent.

„Graag!” antwoordt hij, een sigaar aanstekende.

„O, Excellentie, ik dank u, ik zal onmiddellijk bevel geven om u te bedienen. De eer, die Mylord mijn ellendig dak bewijst, zal u duizendvoudig vergolden worden! Ik hoop, dat gij ook heden over den slechtsten uwer knechts tevreden zult zijn.”

Dan gaat de beleefde man heen.

Eenige minuten verstrijken, waarna de deur opnieuw wordt geopend. De Groote Onbekende heeft reeds aan zijn schrijftafel plaats genomen om te gaan werken.

Hij hoort, hoe het porselein op de bamboetafel klaar wordt gezet, de aangename geur der thee prikkelt zijn reukorganen en een weeke stem zegt:

„Heer, ik wacht op uw hooge bevelen!”

Haastig kijkt Raffles om.

Dat was niet de stem van Huen-schang. Hij ziet bij de deur in deemoedige houding het meisje staan, dat hij dien nacht Kwo-Saing, den chef der politie, heeft ontstolen.

Ongesluierd staat zij voor hem. In den volen glans der zon, het hoofd gekroond met het prachtige zwarte haar, gebogen en met de armen over de borst gekruist — een sierlijke kleine gestalte.

Lord Lister bekijkt haar opmerkzaam.

Het meisje is een schoonheid, zelfs voor de meest verwende Europeesche oogen.

„Spreek je Engelsch, mijn kind?” vraagt hij verbaasd.

„Mijn moeder leerde mij die taal,” klinkt het tot antwoord. „Ik ben in Tai-ku geboren, een kind der zee. Mijn moeder bezat de mooiste bloemenboot van de Paiho-rivier. Ik hoorde sinds mijn kinderjaren veel vreemde talen en zing de liederen der vreemdelingen.”

„En hoe kom jij, roos der bloemenboot, in Peking?” vraagt Raffles verder.

„Vader heeft alles verspeeld, — de boot en

moeder aan den slavenhandelaar Huong-bin, daarna ons huis en land en eindelijk mij, zijn eenige dochter. Ik heet Anitai en ik ben met mijn broeder Win-seng gevluht. Heer, mijn broeder hebben zij hier doodgeslagen. Dezelfde lieden, die mij gisteren roofden en uit wier handen gij mij hebt gered.

„Boedah is groot en almachtig, dat hij mij, nietig stofje, heeft gespaard.”

„Ga zitten, mijn kind, terwijl ik eet, of, als je nog niet hebt ontbeten, neem dan aan mijn tafel plaats.”

Met een uitnoodigende handbeweging gaat de Groote Onbekende haar tegemoet.

Maar zij treedt terug en zegt:

„O, heer, hoe zou ik, als slavin, aan de tafel van mijn heer mijn honger durven stillen, hoe zou ik durven plaats nemen en zijn genade verbeuren!”

„Je bent niet mijn slavin,” herneemt Raffles, „zelfs niet mijn ondergeschikte; denk, dat je mijn gast bent, neem dus plaats en deel mijn maaltijd met mij.”

Maar zij nadert ook thans nog niet en zegt:

„Heer, gij beveelt en u behoort mijn leven. Maar aan uw tafel mag ik niet gaan zitten, want gij zoudt mij daardoor die plaats voor eeuwig geven.

Boedah zou vertoornd op mij zijn en Punkuwong, de schepper der wereld, zou mij haten, wanneer ik mij aan uwe zijde zou neerzetten zonder uw hart te bezitten.”

„Maar Anitai”, zegt Raffles zacht en met een glimlach, „wat zijn dat voor vreemde woorden? Onze gebruiken zijn anders en als ik je verzoek, iets te doen, dan zal ik dat verantwoord tegenover Boedah en Punkuwong. Mijn godsdienst staat je toe om te doen wat ik zeg.”

„Ja, ja, dat geloof ik, heer,” haast het meisje zich te zeggen. „Maar Confucius is oud en wijs. Ik heb onderricht gehad bij de monniken van het Sinkloster en ik weet, dat Confucius de geboden van Boedah verkondigde. Daarom heer, vergeef mij, als ik mij aan mijn zeden houd.”

Raffles begrijpt, dat het vergeefsche moeite zou zijn, haar te bewegen, den maaltijd met hem te gebruiken en hij neemt dus alleen plaats.

Zoo sierlijk is de tafel nog geen enkelen keer voor hem gedekt geweest.

Welriekende bloemen zijn hier en daar neergezet en alles getuigt van goeden smaak.

Zwijgend en snel eet hij. Daarna staat hij op, laat Huen-Schang bij zich komen en geeft hem opdracht, een draagstoel te bestellen.

Anitai brengt het theeservies weg, en als zij terugkomt blijft zij in dezelfde deemoedige houding bij de deur staan.

Raffles, die zich in het aangrenzende vertrek kleedt, kijkt een tijdlang naar het meisje. Haar onderdanigheid is hem pijnlijk en hij be-

sluit, haar vertrouwelijker te maken door haar een gouden haarkam te geven.

„Anitai!" roept hij.

„Ja heer, ik kom. Wat beveelt de heer?" klinkt het welluidende antwoord.

„Je zingt, zooals je mij hebt verteld."

„Ja, heer."

Voor het eerst kijkt hij haar nu in de oogen. Fluweelzwart, met een geheimzinnigen glans staren zij hem aan.

Hij kan zijn blik niet afwenden en kijkt, als in een roes, in de groote, zwarte, geheimzinnige Oostersche sterren.

„Zing een lied voor mij", vraagt hij, „dan zal ik je als belooning deze gouden kam geven en in je haar steken."

Met een vreemd, deemoedig glimlachje kijkt Anitai hem aan en laat toe, dat Raffles een zware gouden kam in haar volle, prachtige, gitzwarte haren steekt.

„Je bent schoon, schoon als de zon — de koningin van het oosten", fluistert Raffles en keert zich daarop als verschrikt over zijn eigen woorden van het meisje af.

„Heer, wat zegt gij? Ik begrijp uw woorden niet, maar zij klinken als uit een sprookje van Tufu of Pe-ku-li."

Raffles heeft intusschen een koffer geopend, die veel voortbrengselen van het hemelsche rijk, welke hij had gekocht, bevatte.

Hij neemt er een paar sierlijke muiltjes en een zijden, met goud bestikte kassawaika uit en spreidt die voor Anitai uit.

„Tooi je hiermee, Anitai," zegt Raffles, „ik wil je beschouwen als een meesteres en mijn dwaasheid moge een verontschuldiging vinden in je onvergelykelijke liefalligheid en bekooring."

De oogen van het meisje glanzen als het morgenlicht op donkere wateren, een gelukkig

lachje omspeelt. haar lippen en zij slaat de blikken neer naar den grond, waar de glinsterende kassawaika ligt, het rijke gewaad eener vorstin.

Raffles echter, de koele Europeaan, kijkt voor het eerst sinds vele jaren met stralende blikken naar het beschroomde, liefallige geelaat van een jong meisje en geniet van haar schoonheid.

„Ik zal Huen-Schang vertellen, hoe hij zich tegenover je te gedragen heeft. Wacht mij tegen den middag terug en opdat je niet geheel en al onbeschermd achterblijft, geef ik je deze kleine revolver. Bewaar haar goed."

Hij geeft haar het wapen en laat haar alleen.

Met een vreemde gewaarwording kijkt Anitai hem na.

Een rilling loopt langs haar lichaam. Heeft zij gedroomd?

Neen! In haar haar steekt een gouden naald en aan haar voeten ritselt de kassawaika.

Neen, zij heeft niet gedroomd!

De trotsche, sterke vreemdeling heeft haar tot meesteres verheven. Tot meesteres, omdat zij, zooals hij vertelde, zoo schoon is als de zon!

Met schitterende oogen neemt zij het gewaad van den vloer op.

De kleine kamers gelijken haar een heiligdom. Zij voelt nog de nabijheid van den fieren man, dien zij onderdanig wil zijn, als een slavin, maar tevens als een koningin.

Zij weet, dat, wanneer de avondschatuwen neerdalen en de maan groetend achter de hoge boomen opkomt, als de nachtegale hun lied kweelen en de bloemen haar bedwelmen- de geuren in de zoele lucht zenden, — dat dan hij terug zal keeren en zij hem zal mogen dienen, als een koningin — als een slavin.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een hanengevecht.

In de Thu-lin-sstraat, tegen den muur van het keizerlijk paleis, bevinden zich eenige door vreemdelingen dikwijls bezochte theehuizen en een koffiehuis, door een Maleier opgericht en dat „De vliegende zwaan" heet. Het reusachtige dier, dat boven den gevel prijkt, kan echter evengoed een groote kangoeroe als een kameel voorstellen, maar niet een zwaan.

Het huis is grooter en hooger dan het aangrenzende. Naast de zuilengalerijen, waarin de koffietafeltjes en zitplaatsen zijn, bevinden zich winkels, waar alle denkbare Europeesche voorwerpen te krijgen zijn.

Hier concentreert zich voor een groot gedeelte het leven der keizerlijke beambten.

De menschen, die vroeger in groote afge-

trokkenheid in het paleis leefden, waren door de Europeanen er langzaam toe gebracht, dit leven te veranderen en daar de blanken bij voorkeur dit koffiehuis bezochten, waren ook zij er heen gegaan en konden zich ten slotte hun leven niet meer er zonder denken.

Hier werden nieuwtjes verteld, die de Pekingsche courant niet kon opnemen, hier werd er steeds door hanen- en sprinkhanengevechten voor gezorgd, dat de verveling niet de overhand kreeg.

Een groot plein grenst aan het gebouw en hier hebben zich eenige groepjes verzameld om naar een hanengevecht te kijken.

Onder de aanwezigen bevindt zich ook de Italiaansche groothandelaar Saltorelli en zijn vriend Raffles, vergezeld door een voornamen Chinees.

Behalve hen is er nog een groot aantal toeschouwers aanwezig. Wel een half dozijn soldaten van verschillende gezantschappen, eenige Europeanen met slappe, vermoeide trekken, lieden, die tot de dienaren van een der paleizen behooren, koelies, palankijndragers en bedelaars.

Een oorverdoovend geschreeuw, gelach en handgeklap vervult de lucht.

„Dertig op den witkop!” schreeuwt een Fransch soldaat tot een Engelschen.

„Vijftig er tegen; halt Lorming, halt! Ik verwed nog een flesch saki erbij, dat de roodkop het zal winnen!” roept de Engelschman. „God-dam, ik draai dat satansbeest den nek om, als het niet wint.”

„My, My, kittel hem toch met een mes onder de veeren, om hem een beetje levendiger te maken. Je hanen zijn sufferts, evenals je zelf, Tsin-kai, vervloekte slaapkop!” roept een Hollander.

„Laat ze dan braden!” zegt de Chinees en krijgt door die woorden de lachers op zijn zijde.

De beide kemphanen, die met steile veeren tegenover elkaar staan, zijn een paar zeldzaam mooie dieren.

Het eene goudrood, het andere geelwit met een blauwachtig glanzenden staart. Beide hanen zijn krachtig gebouwd en beide dragen aan hun rechterpoot een klein, vlijmscherp geslepen stalen spoor.

Aan beide zijden van de kampplaats hurken met geopende zakken en scherpe, dolkachtige messen in de hand, de eigenaren der dieren, twee halfnaakte Chineezen, die de gevederde vechtersbazen met hun geschreeuw en messteken tot woede prikkelen.

Maar de vogels schijnen minder bloeddorstig te zijn dan de toeschouwers. Zij loopen heen en weer, fladderen af en toe tegen elkaar op, maar blijven over en weer tamelijk vredelievend.

Dit ergert de toeschouwers. De soldaten

hebben talrijke weddenschappen gesloten, de meesten van hen schijnen reeds dronken te zijn, want zij razen en tieren zóó, dat men het op straat kan hooren. Zij gesticuleeren als waanzinnig en doen alsof zij de baas zijn.

Door de vreedzame stemming der hanen geraken zij hoe langer hoe meer in woede.

„Diable, als het nu niet gauw begint, draai ik de vogels den nek om!” roept de Franschman.

Een tweede, die naast hem zit, staat op en zegt:

„Vriend, wij zullen zelf eens een handje helpen.”

Hij trekt zijn bajonet en boort de punt tusschen de veeren van den witten haan.

De pijniging was zóó groot, dat het gekwelde dier opspringt en den eenen Chinees naar het hoofd vliegt.

Een brullend gelach der soldaten weerklinkt, terwijl de Chinees den fladderenden haan tracht af te weren.

De Chineezen schreeuwen en schelden en om nog méér pret te hebben, stoot de Fransche soldaat opnieuw naar den haan, zoodat het dier nu met bloedig gekleurde veeren op den grond valt.

„Hola, witkop, hola, — vooruit!” roept een andere soldaat.

Raffles, geërgerd door de brutaliteit van den Franschman, die het dier opnieuw wil pijnigen, treedt naar hem toe en zegt op bevelenden toon:

„Berg onmiddellijk dat wapen op!”

„Oho!” roept de soldaat opspringend, terwijl zijn door den drank roodgekleurde oogen Raffles vol woede aankijken, „wat beteekent dat? Wie zijt gij? Wat wilt gij — mij bevelen geven?”

„Ja, ik zal u beletten, de dieren verder te mishandelen”, zegt Lord Lister met ernstige stem.

„Gij — gij — keer u om, als het u niet bevalt, vervloekte Engelschman!” roept de Fransche soldaat.

„Goddam, jij Fransch canailje!” roept nu een der Engelsche soldaten woedend uit, geprikkeld door die woorden. „Ik zal je met je eigen bajonet tot plumpudding slaan, als je nu je mond niet houdt!”

„Mille tonnerres, wat wil die brutale John Bull?” herhaalde de Franschman.

„Weg met de Engelsche bloedhonden!” schreeuwen alle Franschen woedend.

Wel een dozijn soldaten schreeuwen nu door elkaar, trekken de sabels en willen gaan vechten.

Reeds willen de Chineezen angstig vluchten, als de woede der twistenden door de hanen wordt afgeleid, die plotseling op elkaar aanvalpen en elkaar kam en borst met de snavel openrijten.

Alle twist wordt onmiddellijk gestaakt.
Nu geldt aller belangstelling, welke der beide hanen wel zal winnen.

„Hiep, hiep, hoera! — de witkop wint!”

„Doe je best, doe je best, roode! — Zoo is het goed!”

„Gebruik je spoor, gele — hoera, prachtig!”

„Nog dertig op den gele!”

„Veertig op den roode!”

„Zestig op den gele!”

„Wil je wel eens, beest, gauw wat! Je vecht voor mijn geheele maandgeld!”

De omstanders vechten bijna mee, hun oogen glinsteren koortsachtig. — De roode wint.

De gele tracht met matte vleugelslagen te vluchten.

De Chineezers snellen schreeuwend nader en vangen de bloedende dieren in hun zakken.

De soldaten betalen hun weddenschappen, lachend strijken de winners het geld op, met vloekwoorden geven de verliezers het af.

Saltorelli gaat met Raffles naar het koffiehuis.

De door Raffles terechtgewezen soldaat schreeuwt hen na:

„Wij zien elkaar weer!”

„Gij hebt u een vijand bezorgd ter wille van een kleinigheid, mylord”, zegt Saltorelli en voegt er bij: „Gij schijnt niet bang te zijn in China?”

„Ik ben alleen bang voor mijn vrienden”, glimlachte Raffles met den blik van een filosoof.

ZESDE HOOFDSTUK.

Het noodlot van Prins Thun.

Juist als Signor Saltorelli met Raffles het koffiehuis wil binnentreden, komt een voorname Chinees, vergezeld van verschillende hoogwaardigheidsbekleeders voorbij.

Raffles kijkt naar den stoet en Signor Saltorelli deelt hem mede wie die voorname Chinees is.

Het is prins Thun, de meest gehate man in China!

Dat wil zeggen, niet gehaat door het volk of de Mandarijnen, maar door keizerin Tsu-si en haar vertrouwden, aan wier spits prins Tuan staat.

Zij vreest prins Thun, omdat hij na den dood van de keizerin en van den jongen keizer, voor wien de keizerin-moeder het bewind voert, de eventueele troonopvolger wordt.

De prins heeft in Europa gestudeerd en staat bekend als bijzonder vriendelijk jegens vreemdelingen.

Drie jaar geleden was hij voor den tweeden keer getrouwd met de dochter van een Mandarijn. Het huwelijk was geheel uit liefde gesloten. Zijn eerste vrouw, Pu-Hi een prinses, was na de geboorte van een zoon gestorven.

De tokolieden en arbeiders spraken nog altijd van de geweldige pracht der huwelijksfeesten, van den hoogen, breedgetakten olijboom, wiens takken tot aan de uiteinden met goudstukken waren behangen. Alles knielde voor dit zinnebeeld van sterke vruchtbaarheid en beroemde nakomelingschap.

Zijn tegenwoordige vrouw, Wandé, is de dochter van een mandarijn van de eerste klasse, beschaafd en zeer geleerd.

Behalve de kunst van borduren, kan zij drie-duizend letters teekenen, kent de geboden van Boedha, de wijze spreuken van Confucius en zingt met welluidende, zoete stem schoone liederen bij de gitaar.

Wandé is schoon als de leliën op het veld.

Haar lichaam heeft sierlijke, slanke vormen. Op den fijngevormden zwanenhals draagt zij het schoone kopje gracieus en sierlijk.

Altijd is zij gekleed in witte zijde, geborduurd met groote roode koelewangbloemen.

Haar kapsel is geheel Europeesch en versierd met schitterende spelden. Haar tanden zijn volkomen gaaf, wit en klein, als glinsterende rijstkorrels; want zij kauwt niet, zooals de andere vrouwen, roode sirih. Zij houdt van de vrouwen der blanke vreemdelingen en tooit zich zooals zij dat doen.

Prins Thun zou de gelukkigste aller stervelingen zijn, als ook Wandé moeder werd van een zoon. Maar de arme, rijke Wandé heeft de met goud behangen olijboom weinig geholpen.

Tsai-Soi, de lentegod, en Choang-Wong-Ja, de god der vruchtbaarheid, hooren haar smeekbeden zwijgend aan.

Met droevige gedachten en glimlachend ge-laat wandelt de prinses daarheen en als zij bij zonsondergang in haar purperen palankijn het paleis verlaat en door haar bedienden door de drukke straten wordt gedragen, dan weent zij achter de zijden gordijnen van haar draagstoel bittere tranen, bij het zien van de kleine, aardige jongens van gelukkige moeders.

De armste vrouw in het Hemelsche Rijk is

rijker dan de rijkste vrouw van den machtigsten man. —

Haar hart is vervuld van bitterheid, als zij in het paleis het vroolijke lachen hoort van Pu-Yis, den zoon der overleden gade van den prins, als zij ziet, hoe de vader vol trots naar hem kijkt en haar met een smartelijken blik gadeslaat.

Hij weet, dat het geluk hem ontzegd is, nog een zoon te bezitten.

Zij denkt, dat het haar schuld is.

Hoeveel zonnenschijn en geluk zou Boedha in haar schitterend paleis tooveren door zulk een klein, geel kindergezichtje!

Tevergeefs!

Nu heeft eindelijk Kusam, de opperpriester van Tsai-Soi, den machtigen lentegod, haar beloofd, den vloek van haar hoofd weg te nemen.

Rijke offers en waardevolle geschenken moet zij geven. Zij wil liever arm zijn, dan de liefde van haar echtgenoot te verliezen. —

Wandé is in den tempel om te offeren.

Zij verbrandt goudpapier en welriekende kaarsen voor het plumpe, grijnzende afgodsbeeld, en haar gebed, dat zij telkens herhaalt, luidt:

„Machtige Tsai-Soi, zend het geluk tot mij en maak mijn deemoedig hart gelukkig door het bezit van een zoon.“

Daar nadert haar de opperpriester Kusam en zegt:

„Hebt gij de offers gebracht, die Tsai-Soi wenschte?“

Wandé antwoordt met zachte stem:

„Ja!“

„Zoo volg mij dan en neem mijn hand.“

Sidderend volgt de prinses en loopt om het afgodsbeeld naar een met zuilen versierde ruimte.

Het is hier schemerdonker, de muren zijn vol gouden inschriften en grillige beelden staan overal. Hier en daar prijken afgodsbeelden met duivelachtig verwrongen trekken.

Daarheen begeven zich de twee en Kusam beveelt de prinses te knielen.

Angstig gehoorzaamt Wandé en nu ziet zij het metalen afgodsbeeld van Tsai-Soi.

Kusam verbrandt den inhoud van een wierooksvat; bedwelmende, blauwachtige rookwolken stijgen op en Wandé ziet, hoe de priester een afschuwelijk zwart masker voor het geelaat doet.

Naar haar toe gebogen mompelt hij vreemde woorden en verdoofd door den damp van den wierook, zinkt zij bewusteloos neer.

Onmiddellijk dooft Kusam met een demonisch lachje de wierookvlam, slaat op een koperen gong en eenige priesters snellen naderbij.

De opperpriester zegt tot hen:

„Daar ligt de vrouw van onzen grootsten

vijand, prins Thun, die door Boedha voor zijn ongehoorzaamheid wordt gestraft.

Zij echter wil de genade van Tsai-Soi deelachtig worden. Legt haar op het offerblok en voert Win-seng, het slachtoffer van Kwo-Saing tot haar.“

De opperpriesters sleuren de ongelukkige, bewusteloze vrouw naar den offersteen van Tsai-Soi en Win-Seng wordt binnengebracht.

Een maand daarna verlangt prins Thun van den tempel van Tsai-Soi een vrouwenbewaker.

A-si-bar, de groote Boedhapriester deelt hem mede, dat hij zou komen en troost hem met de woorden:

„De wijze schikt zich in zijn noodlot, zooals het water in den vorm van het vat, waarin het gegoten wordt.

„Ik zou het verdragen, wijze priester,“ zegt de prins, „wanneer niet mijn vijanden nu over mijn eer en mijn hart te gebieden hadden“, antwoordt prins Thun met toornige stem.

„Hoon Tsai-Soi en zijn priesters niet!“ zegt de priester. „Wend u tot Boedha, maar niet tot de menschen.“

In dit oogenblik treden twee opperpriesters binnen en voeren een gesluierten slaaf met zich mee.

Diep buigen zij voor den machtigen prins en brengen hem den vrouwenbewaker.

De prins beveelt den slaaf te ontsluieren en hij ziet een jongeling van twintig jaar. Het is de ongelukkige Win-seng.

De priesters openen hem den mond en laten zien, dat zijn tong is uitgerukt. — Win-seng is stom.

Dadelijk daarop gaan de Boedha-priesters heen en Win-seng staat alleen voor zijn machtigen heer, die hem met een blik vol argwaan opneemt.

Eindelijk maakt prins Thun een eind aan het zwijgen en vraagt:

„Hoe komt het, dat gij een slachtoffer van Tsai-Soi geworden zijt?“

Win-seng duidt door gebaren aan, dat hij door geweld zoover is gebracht.

„Dus je haat de priesters?“ vraagt prins Thun.

Het antwoord hierop geven hem Win-seng's oogen, die fonkelen van haat, als hij de vraag door met het hoofd te knikken bevestigend beantwoordt.

„Ik zal je de gelegenheid geven, als je mij trouw bent, je te wreken. Volg mij!“

Prins Thun brengt hem naar de vertrekken van Wandé.

Op zijden kussens ligt zij daar, droomerig in het maanlicht starend.

„Ga vooruit!“ beveelt prins Thun en Win-seng treedt aan de legerstede der jonge vrouw.

De zilveren stralen van de maan beschijnen de tengere gestalte der schoone vrouw en

weerspiegelen zich in de kostbare steenen, die zij om den hals draagt.

Zoodra zij Win-seng ziet, springt zij vol ontzetting van haar legerstede op en zinkt op haar knieën.

„Tsai-Soi! Almachtige! Heb erbarmen met mij!” roept zij met opgeheven armen.

Win-seng kijkt haar aan en deinst dan verschrikt terug. —

Hij herkent haar.

Prins Thun echter doorziet in dit oogenblik het schandelijke werk der Tsai-Soi-priesters en vraagt Win-seng met dreigende stem:

„Kent gij haar?”

Een bevestigend knikje volgde.

Eenige seconden heerscht een dof, drukkend stilzwijgen in het vertrek.

Met van woede verwrongen gelaat springt dan prins Thun op en grijpt naar zijn scherp-gelepen zwaard.

Win-seng, die den dood een uitkomst vindt, ontbloot gelaten zijn hals voor het doodend wapen en geeft een toestemmend teeken.

Met een kreet, als van een ten doode gefolterd wezen, ontvangt prins Thun het antwoord van den slaaf en vol ontzetting schreeuwt hij:

„Honden! — honden! Jullie hebt mijn hart gebroken. Daarvoor zal ik je ten verderve brengen. Ik heb je bemind, Wandé, als een godin van goedheid, schoonheid en deugd!

Nu verscheur ik mijn kleeren, nu zal ik mijn hoofd in zak en assche verbergen. —

Punkuwong heeft mij het hart uit de borst gescheurd. Voortaan zal ik als een eenzame ronddolen. Mijn smart zal tot in de wolken dringen en tot in het midden der aarde reiken.

Wandé — Wandé — waarom voerde het noodlot je naar de priesters! Bijgeloof en waanzin! —

De vreemde blanke duivels hebben gelijk, als zij zeggen, dat wij een doode massa zijn. Onze priesters — onze doodgravers! — Honden! — Ik zweer het bij Boedha, ik zal hun tempels slechten en deze steden en menschen tot stof vertrappen, want jullie hebt mij in waanwijsheid van alles, alles beroofd! —

Sta op, slaaf.

Wandé — wreek jezelf en mij, als je voortaan nog de vrouw van prins Thun wilt heeten!”

Met deze woorden snelt de edele Chinees heen. —

Win-seng staat op. Het is hem vreemd te moede.

De woorden van den prins hebben hem verward.

Dan hoort hij plotseling, hoe Wandé op klagende toon zegt:

„De beschermer van mijn jeugd en schoonheid heeft mij verlaten. Mijn geloof is op een schandelijke wijze bedrogen, het is mij, alsof ik in duizend scherven ben gevallen. Mijn ziel

is vervuld van schrijnend wee, mijn oogen zijn vol tranen.

Ea-saa-bar, mijn overleden vader, neem mij tot u; het leven is niets dan ongeluk en teleurstelling.”

Zij houdt de slanke handen voor het gelaat en weent bitter.

Win-seng weet geen troost voor zulk een groot verdriet. Zachtjes sluipt hij uit het vertrek in een aangrenzende kamer en legt zich rillend van ontroering op het tapijt neer. —

Nu is de prinses alleen.

Urenlang hoort Win-seng haar weenen; eindelijk hoort hij het niet meer en valt in een diepen slaap.

Zoo gaan de uren voorbij; ten slotte staat de prinses op, schudt als gedachtenloos haar lange zijden haren uit het rood-geweende gelaat en vouwt wanhopig de handen, als een ten doode gekwelde wild om zich heen kijkend.

Eindelijk schijnt zij weer tot het bewustzijn van haar toestand te komen. Zij gaat naar een hoek van het vertrek, waar een groot, porseleinen afgodenbeeld van Tsai-Soi staat en met haar zwakke krachten werpt zij het op den grond, zoodat het in duizend stukken valt.

Door het geluid gewekt, springt Win-seng verschrikt van de mat op en luisterde eenige minuten; dan maakt de slaap zich weer van hem meester.

Maar nu slaat Wandé het gordijn van paarden, dat voor zijn kamer hangt opzij en zacht sluipt zij naar de rustplaats van den ongelukkige, die als een marmeren beeld in het licht der maan neerligt.

De zwarte oogen der prinses fonkelen, als zij op hem neerziet. Een waanzinnig lachje glijdt om haar mond, zij buigt zich over hem heen en kust hem.

Win-seng glimlacht in den droom; het is hem, als speelt hij met Anitai op een weide vol bloemen. Vermoeid van hun kinderlijk spel rusten zij. Uit de verte klinkt trompetgeschal tot hen door — en Anitai kust hem.

Wandé knielt naast hem en zingt zachtjes een lied.

Dan trekt zij de met goud gestikte kassawaika open en haal van haar borst een dolk te voorschijn.

Voorzichtig opent zij de tunica van Win-seng.

Zacht, als streelend, zoekt haar hand zijn hart.

Zij kust het scherpe staal en heft de hand op om het wapen in de borst van den slaper te stooten.

Plotseling opent hij de oogen en kijkt met een glimlach naar Wandé.

Hij denkt, dat zij Anitai is.

Maar als gloeiende doodslampen fonkelen de oogen der prinses en slaapdronken sluit hij de zijne opnieuw.

En weer heft Wandé den dolk op.
Een geritsel aan het paarlengordijn schrikt haar op.

Met een kreet staat zij op en staart naar een vreemdeling — een blanke duivel, die op geheimzinnige wijze het vertrek is binnengekomen.

De vreemdeling treedt nader.

„Waarom wildet gij dien ongelukkige dooden? Heeft hij u kwaad gedaan?” fluisteren zijn lippen.

Wandé balt de vuisten.

„Ja, hij overlaadde mij in den tempel van Tsai-Soi met smaad en schande. Ik werd zijn slachtoffer.”

„Hoe moet ik dat begrijpen?” vraagt de vreemdeling.

„De lentegod verhoorde mijn bede,” zucht Wandé, „maar hij druppelde wanhoop en dood in mijn hart.

De priesters zijn vrienden van de keizerin, daaraan heb ik niet gedacht en de keizerin haat mijn echtgenoot, prins Thun.”

„Ik ken de duivelsche streken der priesters,” herneemt de vreemde, „maar belooft mij, prinses, dat gij dien ongelukkige en uzelf geen leed zult doen, vóórdat ik met uw echtgenoot heb gesproken. Wijs mij den weg naar hem!”

Wandé zegt:

„Ga de gang links door. Daar zult gij een gewapenden slaaf op een rieten mat voor het slaapvertrek van mijn heer vinden. Zeg hem, dat gij den prins wenscht te spreken.”

De vreemdeling dankt en verlaat het vertrek.

Als een groote hond springt de slaaf op, als hij den vreemdeling ziet aankomen en met opgeheven zwaard wil hij zich op hem werpen.

De vreemdeling echter maakt een gebiedende handbeweging en zegt:

„Wek prins Thun, ik moet hem dringend spreken.”

Hierop verdwijnt de slaaf om eenige oogenblikken later den bezoeker in het slaapvertrek van den prins te brengen.

Prins Thun heeft zich van zijn legerstede opgericht en kijkt den binnenkomende verbaasd aan.

Hij herkent hem dadelijk als de vreemdeling die bij Signor Saltorelli was.

„Wat wenscht gij, Lord Cheekman, dat gij mij op dit ongewone uur bezoekt?” vraagt hij.

„Ja”, antwoordde Raffles, „iets zeer buitengewoons. Ik zal u een vreemde geschiedenis vertellen.”

Met een handbeweging noodigt de prins den Grooten Onbekende uit om plaats te nemen en Raffles begint de geschiedenis van Anitai en Win-seng te vertellen.

„Mijn kostheer, Huen-Schang, een goudsmid, heeft een broeder, die tempelwachter in den tempel van Tsai-Soi is. Hij vertelde mijn

gastheer de geschiedenis van een intrigue der keizerin tegen uw echtgenoot. Een zeldzaam toeval bracht den broeder van de door mij geredde Anitai in nauw verband tot de gebeurtenissen.

Kwo-saing, de man, die veertig draken doodde, de machtige politiechef van Peking, heeft Win-seng overgeleverd aan de priesters van Tsai-Soi, deze hebben hem in een toestand van opgewondenheid gebruikt om een misdaad tegen uw echtgenoot te plegen en hem daarna voor eeuwig stom gemaakt.

Eenige uren geleden vernam ik, dat deze ongelukkige in uw huis is gebracht als vrouwenbewaker. Verdere onheilen voor u, prins Thun, vreezend, snelde ik hierheen om u alles mede te deelen en het toeval was mij gunstig. —

Toen ik eenige minuten geleden zonder uw huis te kennen hier kwam en de kamer van uw echtgenoot binnentrad, kon ik nog juist verhinderen, dat zij zichzelf en den ongelukkige doodde.

Troost uw echtgenoot, prins Thun, laat haar niet aan haar wanhoop over, dat offer zou te groot zijn!”

De edele Chinees springt op.

Hij vat de hand van Raffles, drukt deze en roept uit:

„Ik dank u, Lord Cheekman, gij zijt de eerste ware vriend, dien ik in mijn leven heb kennen. Gij hebt gelijk, mijn echtgenoot mag niet het slachtoffer van die schurken worden, maar die ellendingen zullen mijn wraak voelen.”

„Haat de Keizerin u?” vraagt de Groote Onbekende.

Een bitter lachje speelt om den mond van den prins, als hij antwoordt:

„Ja, omdat ik vriendelijk ben tegen de vreemdelingen en mijn best doe om zooveel mogelijk om mij heen te verbeteren. Zij vreezen, dat ik hun gunsteling, prins Tuan, denzelfden prins, door wiens toedoen de Deutsche gezant werd vermoord, dat ik dezen wreeden, tyrannieken mensch met mijn aanhangers zal doen vallen, om den troon te veroveren voor mijn zoon, Pu-Yi.

Daarom haat de Keizerin mij als haar ergsten vijand en meer dan eens ben ik ternauwernood aan haar sluipmoordenaars ontkomen.”

Met sombere blikken, de armen gekruist over de borst, staat de prins eenige oogenblikken voor Raffles, daarop rekt hij zijn hooge, breede gestalte uit, steekt Raffles zijn hand toe en zegt:

„Laat ons vrienden zijn. En mocht het geluk willen, dat ik den troon van dit Rijk voor mijn zoon verover, dan staat al mijn macht tot uw dienst.”

Beide mannen reiken elkaar de handen en bezegelen hun vriendschapsverbond met een

stevigen handdruk. Dan kust de prins Raffles op het voorhoofd en laat hem door zijn slaven naar de logeervertrekken van het paleis brengen.

Prins Thun echter begeeft zich naar Wandé en troost haar.

In dezen nacht werd over het lot van China beslist.

**Wilt U Uw Vriend of Uzelfven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.**

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De Heks van Peking.

Prins Tuan, de eerste onderkoning en plaatsvervanger van den Keizer, heeft vele vrouwen, maar geen harer vindt hij werkelijk schoon en begeerlijk.

Hij is de machthebber, het geheime oog, het oor en de mond van de keizerin Tsi-si, voor den jongen, minderjarigen keizer.

Het leven in het paleis gaat zijn eentonigen gang, de verveling drukt den prins, hij verlangt naar nieuwe, vreemde emoties.

Daarom verzamelt hij zijn eunuchen en mandarijnen om zich heen, die, op den grond liggend, naar zijn bevelen luisterden.

Ademlooze stilte heerscht in den kring, als hij zegt:

„Ik beveel u, mij de meest volmaakte schoonheid van het geheele Rijk te brengen. Toont gehoorzaamheid en handelt. Wie van u mijn bevel uitvoert, zal een rijke belooning krijgen, wie ongehoorzaam is, die ontvangt het zijden koord.”

De onderdanige mannen wrijven met hun hoofd over den grond als teeken van gehoorzaamheid en de prins gaat naar zijn vertrekken.

Als de mandarijnen alleen zijn, schudden zij zwiingend de gladgeschoren hoofden en bekijken zenuwachtig hun lange, spitse nagels.

Zij meenen reeds het zijden koord om den hals te voelen.

Alleen de oude Kwo-saing, de verrader, loopt opgewonden heen en weer en fluistert bij zichzelf:

„Ik weet, waar de schoonste vrouw van Peking is, welke mijn heer, de broeder van de zon en de maan, zich wenscht. Ik zal zijn hart jonger maken en nieuwe roem zal mijn deel zijn. Mijn wraak echter zal dan dubbel groot zijn. Ik zal hen trappen, die mij met voeten hebben getreden.”

„Waarover peinst gij, Kwo-saing, kom!” roepen de anderen.

„Gaat naar huis, kinderen van het geluk, ik volg u weldra. Veel geluk voor de toekomst,” lacht hij hoonend en blijft alleen.

Hij legt zijn vleezige vingers tegen de ingezonken slapen en kijkt peinzend naar de rozen en slingerplanten van het dikke tapijt waarop hij zit.

Eindelijk worden zijn trekken levendig. Met jeugdig vuur springt hij op en roept:

„Ik heb het — ik heb het! — Bali, Bali, de heks moet mij helpen om het meisje van den vreemdeling te rooven.

Vervloekt die vreemdelingen! Mogen de tempelpriesters hen eindelijk vernietigen, zooals de vlam dit stroo!”

Dan staat hij op en verlaat het paleis van prins Tuan.

De wachten knielen neer als hij in zijn draagstoel plaats neemt.

Juist rijden eenige elegante riksha's voorbij, de straat in tot aan het gebouw van het Londensche gezantschap.

Kwo-saing herkent den Europeaan, die in een der voertuigen zit.

Het is Raffles.

Woedend balt de Chinees de vuisten en zendt hem een vloek na, dan leunt hij met een duivelschen grijnslach achterover in de naar muskus riekende kussens van zijn draagstoel en roept zijn slaven toe:

„Naar Hwang-ssel!”

Dit is een voorstad in het Noorden van Peking.

Daar woont in een oude pagode Bali, de heks van Peking. Zij had jaren geleden veel van Kwo-saing gehouden.

Heimelijk, bijna kruipend, als een afschuwelijke duizendpoot, sluipt de Mandarijn naar haar woning.

De oude vrouw zit juist bij een haardvuur en roostert rijst.

Een lichtstraal glijdt over haar sluw gelaat, als zij haar ouden minnaar ziet.

Glimlachend beantwoordt zij den groet van Kwo-saing, die zijn rechterhand op de plaats legt, waar andere menschen een hart hebben.

„Wat wenscht gij, Kwo-saing?” vraagt zij.

„Hulp en raad van jou, Bali, de verstandige!”

Met fluisterende stem vertelt hij van den mensch van prins Tuan, van Anitai's schoonheid, van haar roof, van de bevrijding door den vreemdeling, van zijn haat jegens den blanken duivel, van den broeder van het meisje, de priesters van Tsai-Soi en prins Thun.

Kwo-Saing wist alles.

Zijn spionnen hadden hem uitstekend ingelicht.

Hij eindigt met de woorden:

„De vreemde duivel reed zoeven naar het gezantschapshotel. Haast je nu in mijn draagstoel naar Huen-Schang, den goudsmid, bij wien hij in de Yanlingstraat woont. Vraagt Anitai te spreken en zeg haar, dat haar broeder Win-seng op haar wacht. Breng haar dan hierheen.”

Bali knikt en slaat een doek om de schouders.

Kwo-saing geeft zijn slaven de noodige bevelen en zij snellen naar de Chineesche wijk.

Verscheiden uren verlopen, voordat de draagstoel terugkeert.

Achter een scherm verborgen zit Kwo-saing geduldig te wachten tot Anitai uitstapt.

Een woeste vreugde maakt zich dan van hem meester. De schurkenstreek is gelukt.

Hij hoort, hoe het jonge meisje zegt:

„Het is heel ver, goede moeder, waarheen gij mij hebt gebracht. Mijn heer zal schrikken, als hij mij niet vindt. Ik bid u, mij spoedig weer naar huis terug te brengen. — Waar is mijn broeder Win-seng?”

„Ik ben vroom en Boedha onderdanig,” antwoordt de heks.

„Voordat gij uw broeder ziet, moet ik een offer brengen aan de maan, opdat hij ons beschermt.”

Behendig heeft zij haar kassawaika losgemaakt en op een versleten altaar, dat voor het morsige beeld van een afgod stond, een offerschaal neergezet, met reukwerk gevuld en dit door middel van een gloeiende kool aangestoken.

Een blauwachtige damp stijgt op en vult het vertrek met een zoetigen geur.

Dan werpt de heks zich op de knieën en mompelt onverstaanbare woorden.

Een onbehaaglijk gevoel maakt zich van Anitai meester. Rillend schudt zij het schoone hoofd, zoodat de gouden oorkingen rinkelen als de zilveren bruilofsklokjes van den Boedhatempel.

Kwo-saing echter, die achter het scherm

verborgen staat, knarsetandt van verrukking over de schoonheid van Anitai.

Nu heft de heks het hoofd op en zegt:

„Anitai. De geest van Punku-wong heeft mij geantwoord. Uw broeder Win-seng wacht u in het paleis van prins Tuan; daar is hij, sinds gij hem ontstolen zijt.

Klim in den draagstoel en snel naar hem toe.”

Beangst hult Anitai zich in haar sluier en volgt de heks naar buiten.

Daar grijpt Bali haar arm en naar den hemel wijzend, zegt zij:

„Zie daar boven de duizend lampen van Boedha vonkelen. Zulk een licht zult ook gij worden, als gij niet meer naar den vreemdeling terugkeert. Je zult machtig worden en als het noodlot je gunstig is geweest, zal ik tot je komen om mijn loon te halen, goud en glinsterende edelstenen!”

„Waarvan spreekt gij, goede moeder?” vraagt het jonge meisje sidderend. „Zal ik niet meer tot mijn heer en meester terugkeeren? Laat mij, ik wil mijn broeder niet terugzien, als ik weer zonder bescherming moet zijn. — Laat mij naar huis gaan — naar huis. Wat heb ik gedaan?”

Bange vrees maakt zich meester van de bloem van Pai-ho; eerst nu vermoedt haar kinderlijke onschuld het gevaar, waarin zij zich heeft begeven.

De oude vrouw met haar verlangende oogen maakt haar zoo angstig. Zij trekt zich met kracht los en wil vluchten.

Maar de bevelende stem van een man doet haar nog meer schrikken.

Verschillende slaven snellen naderbij, grijpen de vluchtelingen, knevelen haar en sleepen haar in den draagstoel.

Anitai's wijdgeopende oogen zien in het maanlicht de vreeselijke gestalte van Kwo-saing.

Hij neemt naast haar plaats en zoo snel zij kunnen loopen de dragers op zijn bevel voorwaarts.

Bali echter kijkt den palankijn met een boos gelaat na en zegt, terwijl zij de magere schouders ophaalt:

„Hij is reeds oud, slecht en gierig geworden. Zijn zilvergeld is mager, evenals de armoede. Ik zal mij door den vreemdeling met goud laten betalen.” — —

Half onder den grond aan een zijweg der verboden stad bevindt zich een kleine metalen deur. Deze leidt naar het keizerlijk paleis.

Kwo-saing opent haar en dwingt de weerstrevende Anitai met behulp van zijn slaven om er door te gaan. Daarop dragen zij het meisje, dat bewusteloos is geworden, door de nauwe donkere gangen, totdat zij opnieuw voor een deur halt moeten houden.

Op deze deur klopt de mandarijn met regel-

matige slagen. De poort wordt geopend en een reusachtige, geharnaste wachter staat in de deuropening.

Nauwelijks herkent hij den machtigen Kwo-saing, of hij werpt zich op de knieën en laat hem met zijn begeleiders en Anitai binnentreden.

In een geheim vertrek aangekomen, werpt Kwo-saing de ongelukkige op de zijden kussens, haalt een fleschje uit zijn kaftan te voorschijn, opent het en giet een paar druppels in den mond der bewusteloze.

De scherpe reuk der vloeistof doet Anitai weer tot zichzelf komen.

Dadelijk verdwijnt Kwo-saing met zijn lijfslaven, om den prins mee te deelen, dat diens bevel ten uitvoer is gebracht.

Langzaam opent Anitai de oogen, maar voor de fabelachtige pracht, die in het vertrek heerscht, moet zij ze weer sluiten. Het is haar, alsof zij droomt.

Dan verneemt zij de zachte stem eener vrouw, die tot haar zegt:

„Richt u op, ik zal u bedienen.”

Anitai kijkt met een schuwen blik naar de sprekster.

Het is een vrouw van ruim veertig jaar. Zij draagt doorzichtige gewaden over den arm: in de handen houdt zij een gouden blad met een theebeke van hetzelfde metaal en een halve schaal vol confituren, die gevuld zijn met den zoeten, bedwelmenden haschis.

Doordringend rust haar blik op het jonge meisje.

„Anitai, sta op en laat u tooien, zooals het een vorstin betaamt,” zegt zij, naderbij komend.

„Waarom?” vraagt de gevangene met trilende lippen.

„Om een machtig heerscher te ontvangen! Als gij de liefde van zijn hart en de genegenheid zijner ziel hebt veroverd, zal alle geluk, alle denkbare pracht uw deel zijn.”

„Maar mijn heer, mijn blanke meester?” vraagt Anitai met droomerigen blik, met beide handen haar hoofd grijpend.

De welriekende, bedwelmende geuren, die uit de stoffen stroomen, maken haar het denken moeilijk. Maar de vrouw antwoordt glimlachend:

„Laat u tooien! De tijd vliegt. Denk niet meer aan den blanken heer!”

Zij neemt den sluijer van het gelaat der jonkvrouw. Onmiddellijk wijkt zij achteruit, valt op de knieën en kust de Turksche mültjes van Anitai.

Maar deze wringt de handen en smeekt:

„Laat mij sterven, als onheil mij bedreigt. Ik behoor aan een Engelschen Mandarijn. Wat doet gij? Waarom kust gij mijn schoenen?”

„Omdat gij schoon zijt, zoo schoon, dat gij een dochter van Boedha zoudt kunnen zijn en elk schepsel u moet aanbidden.

Maar kleed u nu! Nog schooner is de bloem, getooid door bladeren en de edelsteen in den zachten glans van het goud. Drink en eet van dat, wat ik u geef.”

De zinnen der kleine Chineesche worden door de zware, zoetige geuren hoe langer hoe meer verward. Zij proeft de thee en eet een stukje van de haschiconfituren.

Vermoeider en zwaarder worden haar oogleden, zij heeft geen kracht meer om zich te verzetten en laat het geduldig toe, dat de vrouw haar ontkleedt en haar met de kostbare, doorzichtige stoffen omhult, die haar schoonheid bijna bovenaardsch maken.

„De roos van Peking!” roept de dienaar met onverholpen verrukking uit, als zij haar werk beschouwt.

Anitai hoort het niet meer, zij is op de zijden kussens van den divan neergezonken en ingesluimerd.

Het zijachtige, blauwzwarte haar hangt van den divan af tot op den vloer; het is met paarden en diamanten doorvlochten. Het wonder-schoone, blanke gelaat schijnt als uit marmer gebeeldhouwd — —

Diepe stilte heerscht rondom, als uitgestorven is het groote paleis.

Alleen de zachte ademhaling der sluimerende verbreekt de doodelijke stilte.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

In den tempel der Zon.

Als John Raffles des avonds thuis komt, komt de goudsmid hem met ontsteld gelaat tegemoet en deelt hem mede, dat Anitai in gezelschap van een vreemde vrouw het huis des middags heeft verlaten en nog niet is teruggekeerd.

Onmiddellijk herinnert Raffles zich het ho-

nende lachje op het gelaat van Kwo-Saing, toen hij dezen 's morgens ontmoette.

De Groote Onbekende besluit, enige uren te wachten om te zien of Anitai niet terug zal komen.

Als het tien uur is geworden, geeft hij de hoop op.

Hij roept zijn gastheer om met hem te overleggen, wat er te doen staat.

Wanhopig schudt de goede man het hoofd.

„Heer,” zegt hij, „ik heb liever met roovers en moordenaars te doen dan met onze politie.

De politiechef Kwo-saing en zijn lieden zijn de grootste schurken, die Peking bezit. Als ik de keizer was, ik zou hen met elkaar laten onthoofden. Zij persen ons, armen menschen, elk oogenblik groote sommen geld af en dreigen ons, als wij niet betalen, met de gevangenis.”

„Een mooie handelwijze!” zegt Raffles.

Hij neemt zijn hoed, om het huis te verlaten.

Hij wil naar den Engelschen gezant gaan, om met diens hulp het verdwenen meisje terug te vinden. Als hij op straat komt, die door de maan beschenen wordt, komt uit de schaduw van een huis een jongen naar hem toe en vraagt:

„Zijt gij de blanke man, die het jonge meisje uit de handen van den politiechef redde?”

„Ja,” antwoordt Raffles verbaasd, „wat wil je?”

„Heer,” fluistert de jongen, „men heeft haar u ontstolen. Maar als gij mij een handvol gouden Kash wilt geven, dan zal ik u ergens brengen, waar gij kunt vernemen, waarheen men haar heeft gebracht.”

Lord Lister denkt eenige seconden na.

Het kon een val zijn, waarin men hem wilde lokken!

Maar daar hij steeds op avonturen belust is, zegt hij tot den knaap:

„Ik zal je volgen. Geleid mij.”

Met snelle schreden gaat de jongen hem voor en brengt Raffles door een doolhof van ontzettend vuile straten.

Eenige Chineezzen, vijandig gezind tegenover vreemdelingen en juist uit een der opiumholen komend, treden Raffles in den weg en dreigen hem.

Lord Lister is genoodzaakt, zijn Browning te voorschijn te halen en in de lucht te schieten.

Gillend slaan de Chineezzen op de vlucht.

Steeds verder brengt de knaap hem en reeds zijn zij buiten Peking gekomen.

Velden en tuinen liggen aan weerszijden van den weg, dien zij langs gaan.

Raffles weet niet meer, waar zij zich bevinden.

Eindelijk blijft de knaap voor den ruwen muur van een bouwvalligen tempel staan.

Een geheimzinnig licht schijnt uit het vervallen gebouw.

Voorzichtig om zich heen kijkend gaat de Groote Onbekende stap voor stap voorwaarts.

Eindelijk ziet hij een vertrek, dat gevuld is met vreemd opgezette dieren en skeletten.

Voor een kolenvuur hurkt Bali, de heks van Peking, geheimzinnige woorden mompelend.

Verbaasd kijkt Lord Lister naar het vreem-

de tooneel, dat hem als een theaterdecoratie voorkomt.

Plotseling richt de oude heks haar afschuwelijk hoofd op en kijkt den vreemdeling aan met haar spookachtige oogen.

„Het is goed, dat gij gekomen zijt,” zegt zij, „er is u een ongeluk overkomen.”

„Wat weet gij daarvan?” vraagt Raffles.

„Ik weet alles,” pocht de oude, „niets is mij verborgen. De geesten der lucht verkondigen mij alle geheimen. Ik zal u bewijzen: gij zoekt een jong meisje.”

„Gij hebt gelijk,” antwoordt Raffles, „kunt gij mij vertellen waar zij is?”

De heks glimlacht veelbeteekenend.

„Ik zal het u vertellen, als gij mijn hand vult met het roode goud der blanke duivels.”

John Raffles haalt een handvol goudstukken uit zijn zak.

Hij werpt die in den schoot der oude vrouw en deze verbergt ze met een voldaan grijns-lachje in haar schoen.

Dan begint zij met een stok in het kolenvuur te roeren, werpt er een wit poeder in, zoodat dikke rookwolken opstijgen en de gestalte der heks in een nevel hullen.

Nu mompelt zij onverstaanbare spreuken en als die geëindigd zijn, zegt zij:

„De gestolene bevindt zich in het paleis van prins Tuan.

Zeg tot Huen-Schang, bij wien gij woont, dat hij u den weg wijst naar den tempel van de priesters der zon, zij alleen kunnen u helpen.

Snel nu heen, want gij hebt nog een verren weg af te leggen, anders is de ontvoerde voor eeuwig voor u verloren.”

Weer komt de knaap, die Raffles heeft geleid, naar voren en brengt hem na een wandeling van een uur naar zijn huis terug.

Hij geeft den jongen een belooning en wekt Huen-Schang.

Slaapdronken luistert deze naar het verhaal van zijn gast en naar diens verzoek om hem naar den Zonnentempel te brengen.

Eerst begrijpt hij niet, wat Raffles wil, eindelijk echter is hij er achter.

„Gij kunt niet verdwalen, Excellentie,” zegt hij, „de Pai-ho-straat leidt in een rechte lijn naar den tempel. Ik zal u een paard geven.”

Het is reeds na middernacht, als Raffles den weg inslaat naar den tempel der zon.

Spoedig heeft hij de stad achter zich liggen en bevindt zich in het open veld.

Donkere wolken bedekken den hemel. Een klein, donker beekje stroomt langzaam door de velden naar de groote moederrivier, de Paiho. Raffles slaat den weg in langs den oever.

Rijst- en maisschoven begrenzen den smalen weg, zacht, bijna weemoedig suist de nachtwind door de slanke, buigzame halmen en in de bladeren der boomen zingt hij zijn droefgeestig lied.

De hoeven van het paard kleven bijna aan den modderbodem vast, de ruiter geeft het de sporen, totdat zich in het donker de onzekere omtrekken van een tempel vertoonen, hooge, slanke zuilen, waarop afschuwelijke, spookachtige wezens troonen. Als spoken komen zij den nachtelijken reiziger voor.

Kleine, onoogelijke houten huizen duiken eveneens voor den blik van Raffles op. Als om steun vragend leunen zij tegen den kolossalen tempel aan.

John Raffles houdt zijn paard een oogenblik in en kijkt om zich heen.

Dan springt hij van het paard, neemt het bij den teugel en loopt naar het huisje, waaruit het matte licht van eenige papieren lantarens valt en menschenstemmen zich doen hooren.

Het is een theehuis.

Vol verbazing kijken de gasten naar den latten bezoeker en slaan daarna schuw hun blik neer, want het is een blanke, die hen nadert.

De waard maakt een onderdanige buiging en vraagt naar zijn wenschen.

Raffles verzoekt zijn paard te mogen stallen, totdat hij uit den tempel zal zijn teruggekeerd.

Daarop gaat hij heen en begeeft zich door het mulle, witte zand naar den tempel.

Toen hij dezen heeft bereikt en de marmeren trappen beklommen, treedt een priester der zon in een golvend, wit gewaad naar hem toe en vraagt hem, wat hij in den nacht in den tempel van het licht komt doen.

Het spookachtig licht van een onzichtbare vlam beschijnt hen.

„Ik ben een vreemdeling,” antwoordt Raffles, „en kom tot u, priester van het licht, om een werk der duisternis te verijdelen. Mijn macht is te gering, mijn kracht ontoereikend in uw land. Maar ik wil u met het goud der zon beloonen, als gij mij helpt.

Hoor mijn naam, ik heet Lord Lister en in mijn geboorteland rekent men mij tot een mandarijn van de eerste klasse.”

De priester buigt diep en antwoordt:

„Wie het licht ziet, zal niet in duisternis blijven! De zon is de machtigste heerscheres en zij zal u hulp verleen. Verlangt gij gastvrijheid en bescherming, zoo volg mij!”

„Neen, priester der zon, ik moet heden nog verder, want ik zoek, wat ik door roof heb verloren.”

„Heeft het zoo hooge waarde voor u, dat gij

de wereld er voor zoudt willen doorreizen, vreemdeling?”

„Ja, priester, het is meer waard dan alle schatten, want het is een onschuldig meisje.”

„Boedha is groot en almachtig, vreemdeling. Antwoord mij nog op één ding: hoe hebt gij den weg gevonden naar den tempel der zon, om hulp te vragen?”

„Mijn gastheer is Huen-Schang, de goudsmid, die voor uw tempel het goud der zon verwerkt tot heilige versierselen. Hij gaf mij den raad en sprak: „Niemand ter wereld is machtiger dan de Keizer en hij regelt zijn wil naar den priester der zon!”

„Priester, niemand kan mij helpen dan gij, want ik wil niet met behulp van mijn landgenooten de gestolene zoeken, het zou vergeefsch moeite zijn. Help mij, priester!”

„Boedha is hulpvaardig jegens hem, die verzoekt, onwillig echter jegens hem, die eischt. Weet, vreemdeling, dat gij de eerste en eenige vreemdeling zijt, dien ik wil helpen, want gij zijt edel en goed. Uw gedachten zijn verlicht door de zon van Boedha, terwijl de gedachten uwer broeders donker zijn van wreedheid, haat en dwingelandij.

O, dat zij toch de waarde der menschen en van de liefde kenden! Uw broeders zijn duivels; zij lachen met de overoude wijsheid van Boedha en bespotten de leer van Confucius.

Gij echter zijt anders. Gij helpt de zwakken. Wie anderen helpt, heeft een goddelijke kracht in zich, die hem onoverwinnelijk maakt.

Boedha is met u en zijn dienaren zullen u helpen.

Hoort gij den doodenvogel in het Westen schreeuwen? Ik zal hem plechtig bezweren!

Wanneer de zon boven de bergen van Wungschu haar rood avondkleed aflegt, snel dan tot mij. Hier zal ik op u wachten en u uw beschermeling door Boedha's goedheid teruggeven.

Ga heen met den zegen van het licht. Gij zijt een uitverkorene. Haast u nu en keer terug, zooals ik u zeide!”

Raffles buigt diep voor den machtigen priester en legt eenige rollen goudstukken op den steenen vloer.

Dan gaat hij langs denzelfden weg terug.

De gasten van het theehuis kijken hem weer met blikken vol haat aan. Hij bestijgt zijn paard en keert naar de stad terug.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Een schot.

Zware, sleepende voetstappen naderen de kamer, waarin Anitai zich bevindt.

De met goud bestikte gordijnen worden op zij geschoven door een magere hand en een kleine man met roofvogelachtige gelaatsuitdrukking, treedt het vertrek binnen.

Het is prins Tuan, de keizerlijke tyran.

Langzaam en traag sluipt hij naar de slaapster, langzaam heft hij de oogleden op. Maar wat hij ziet, maakt een eind aan zijn slaperigheid.

Het oude bloed stroomt sneller door zijn aderen en verwarmt zijn hart.

Anitai voelt zijn blikken, onrustig beweegt zij het hoofd heen en weer, zucht en wordt wakker.

Verbaasd en verlegen kijkt zij naar den ouden man met zijn grijze haarvlecht en schrikt van zijn leelijk uiterlijk.

Prins Tuan vat haar hand.

Maar zij stoot hem terug en richt zich op.

„Wie zijt gij? Wat wilt gij? Ga weg, ik wil naar huis!” roept zij op angstigen toon.

De prins glimlacht en spreekt op vriendelijken toon:

„Gij zijt thuis en ik kan niet heengaan, want ik ben hier ook thuis. Ik ben de keizerlijke prins Tuan en de slaaf van uw schoonheid.”

„In het keizerlijk paleis ben ik? Je bent een schurk, want je liegt. Een keizerlijk prins rooft niet!” antwoordt Anitai, hem met vonkelende oogen aanzien.

Kwo-saing, die naderbij geslopen is om te luisteren, verdraait zijn oogen en veegt zich het angstzweet van het voorhoofd.

De prins echter amuseert zich over de openhartigheid. Het meisje bezit werkelijk de gave om zijn verveling te verdrijven.

„Zeg mij, waar ik ben, of de straf van Boedha zal je treffen, als je liegt!” dreigt de kleine, van den divan opspringend.

„Bij mij ben je, bij den broeder van de zon en de maan,” antwoordt prins Tuan, „en bij mij zal je blijven, roos van Peking en heerscheres worden. Een koningin van de zon. Want je bent schoon als de zon. Kijk, mijn kostbare bloem van Paiho, hoe bevalt je dat?”

Hij haalt een met goud beslagen étui uit zijn kleed te voorschijn en geeft het Anitai.

Als verblind staart het meisje op kostbare, schitterende en vonkelende edelstenen, die in heerlijke kleuren, als een vuurwerk, stralen.

„Gij zijt dus toch de keizerlijke prins? Ik geloof het. Maar gij zijt oud en leelijk en mijn heer, de Engelsche mandarijn, is jong en schoon, al is hij ook niet zoo rijk en machtig

als gij zijt. Ik tooi mij liever met geurige bloemen.”

De luisterende Kwo-saing wentelt zich van schrik op den grond. Hij denkt, dat nu prins Tuan in de handen zal klappen, dat de eunuchen zullen komen om Anitai naar het roode blok in den zwarten toren te sleepen.

Hij zelf zal ongetwijfeld het zijden koord om den hals krijgen.

Hij gelooft zijn ooren niet, als hij den prins op goedigen toon hoort zeggen:

„Roos van Peking, ik wil je de kostbaarste bloemen bezorgen, als ik je handen mag kussen. Ik zal de keizerin, de vertegenwoordigster van moeder aarde, roepen, opdat zij je ziet en je zegent!”

„De keizerin?” roept Anitai rillend. „In Peking zegt men, dat zij wreed en tyranniek is. De dood en martelingen zijn haar vrienden en zij mishandelt de vrouwen van den keizer — en uw vrouwen.”

Opnieuw kromt Kwo-saing zich van angst en weer lacht prins Tuan. Zoo vroolijk is hij in jaren niet geweest. Openhartigheid is hem nieuw.

„Jou zal zij geen kwaad doen, roos van Peking, ik zweer het op mijn keizerlijk woord. Morgen hoop ik weer van je schoonheid te genieten. De zon zij met je!”

De prins gaat heen. Het juweelenkastje echter laat hij achter.

Anitai werpt zich weenend op den divan. Zij smeekt alle goden om hulp en bijstand.

Plotseling voelt haar hand de kleine revolver, die Raffles haar heeft gegeven.

Daar treedt de keizerin binnen, vergezeld door den opper-eunuch Li.

Waggelend — want de kleine, ingesnoerde voeten zijn nauwelijks in staat om het vette lichaam te dragen — nadert zij Anitai en werpt een blik vol haat op de schoone mededingster. Zij heeft eenmaal prins Tuan bemind, doch haat hem nu. Slechts door haar sluwheid kan zij haar ware gevoelens voor den prins verborgen houden.

„Wie ben je?” vraagt zij met harde stem.

„Ik heet Anitai, ben een wees en de slavine van een Engelschman,” luidt het antwoord.

Een ironisch glimlachje vliegt over het gelaat der Keizerin.

„De witte duivels houden er geen slaven op na, je ben een domme gans! Je behoort nu tot het huishouden van prins Tuan en moet aan al zijn wenschen gehoorzamen.”

„Nooit” roept Anitai. „Liever dood ik mij zelf!”

„Je waagt het, ons te trotseeren? Weet je, wie ik ben?”

„Jawel!” roept het jonge meisje, „een vrouw zonder erbarmen of medelijden. Men noemt u in Peking wreed en harteloos.”

De Keizerin wordt bleek van woede.

Zij is zeer fijngevoelig als iemand het durft wagen om haar de waarheid te zeggen.

„Ik zal je laten dooden! Geef haar zweep-slagen!” roept zij uit.

Met wijdgeopende oogen van angst staart Anitai naar de dikke, wanstaltige gedaante van den dienaar, die een leeren zweep uit zijn rijkversierden gordel te voorschijn haalt en zich gereed maakt om Anitai te slaan.

„Heb medelijden!” smeekt het jonge meisje. „Spaar mij!”

Met kracht valt een slag op haar schouders neer en ontlokt haar een luiden gil van pijn.

„Sla haar opnieuw!” beveelt de keizerin. „De tong van deze slang zal aan banden worden gelegd.

Vooruit!”

Opnieuw heft de eunuch de zweep op.

Zonder te weten wat zij doet, haalt Anitai het wapen, dat Raffles haar heeft gegeven, te voorschijn en drukt af met gesloten oogen, zonder te weten waarop zij schiet.

Een knal weerklinkt — een woeste gil volgt, dan valt een lichaam met dof geluid neer. —

Nu opent Anitai haar oogen en ziet de keizerin op den grond liggen.

De opper-eunuch heeft van ontsteltenis de zweep laten vallen, hij roept slaven en beveelt hen, de keizerin naar haar slaapvertrek te dragen.

Binnen een paar minuten is het vertrek, waarin Anitai zich bevindt leeg. Niemand bekommert zich om haar. Zij zit als wezenloos op den divan en heeft nauwelijks de kracht om te denken.

Werktuigelijk speelt haar hand met het kleine wapen, dat, zonder dat zij het wist, een groot woord heeft gesproken in de geschiedenis van China.

Zij kan zich geen voorstelling maken over de gevolgen van hare handeling.

Zij wist niet, dat de misdaad die zij heeft begaan, met den dood werd gestraft.

Waarom sloeg men haar? Zij had niemand kwaad gedaan. Zij had recht zich te verdedigen.

Hoe kwamen deze menschen er toe om haar in het paleis op te sluiten en haar te willen dwingen prins Tuan lief te hebben?

Zij verafscht dien leelijken man.

Hij komt haar voor als een griezelige vogelspin.

Dan denkt zij aan Raffles, aan zijn fiere mannelijke schoonheid.

Zonder dat zij het weet bemint Anitai hem. Zij zou zich voor den gehaten vreemden blan-

ken duivel gaarne laten dooden. Haar gansche leven lang wil zij hem als een slavin dienen.

Zij zou er mee tevreden zijn als een hond op den drempel van zijn kamer te mogen liggen.

Ook nu weer heeft zij hare redding aan hem te danken.

Glimlachend kijkt zij naar het wapen, dat hij haar heeft gegeven en zij herhaalt de woorden, die hij tot haar heeft gesproken:

„Wanneer men u aanvalt hebt ge het recht u te verdedigen. Niemand mag zijn medemensch ongestraft kwaad doen.”

Liefkoozend glijden haar slanke vingers over den zilveren loop van de revolver.

Dan kust zij het wapen en steekt het in haar zak.

Droomerig staart zij naar de deur. Daar ontwaart zij het kistje met de edelsteen; zij neemt eenige van de schitterende juweelen in haar hand en speelt ermee.

Zoo verloopt wel een kwartier; dan doet een geluid haar opkijken.

Zij hoort, hoe een sleutel in het slot van een verborgen deur wordt gestoken en met een zacht geknars wordt omgedraaid.

Angstig kijkt Anitai in de richting van het geluid.

Plotseling wordt een deur in het behang geopend. Een koude lichtstroom komt het vertrek binnen en een man, gehuld in een wit golvend gewaad, staat vóór haar.

„Schrik niet, dochter des Hemels. Ik zoek u om u te bevrijden. De priesters van de zon zijn machtiger dan de keizer en zijn dienaren. Volg mij, opdat ik u geleide.”

Als verdoofd door deze woorden, die haar de vrijheid beloofden, snelt Anitai op den priester toe. kijkt hem in het goedgegelaat en stamelt woorden van innige dankbaarheid.

Deze echter fluistert haar toe:

„Spreek zacht. De vreemde mandarijn wacht u in onzen tempel. Den priesters der zon blijft niets verborgen, vraag niet verder, volg mij!”

Gebiedend strekt de priester de hand uit en wijst op de deur.

Anitai snelt er heen.

De priester echter legt midden in het vertrek een eigenaardigen, zwarten steen neer, waarop met gouden letters geschreven staat: „De zon!”

Dan ontsteekt hij poeder, dat met een scherpe, doordringende lucht het vertrek vult, gaat naar de deur, sluit deze zorgvuldig achter zich dicht, ontsteekt een kleine kaars en gaat de innig-verheugde Anitai voor als gids door vele donkere lange gangen.

De weg komt de vluchteling eindeloos voor; de tocht duurt wel twee uur.

Eindelijk wordt het al lichter en lichter om hen heen, en als de priester een deur heeft ontsloten, staat Anitai in de zonnige ruimte van een kleinen tempel.

Als verblind sluit ze haar oogen.

Zij hoort hoe de priester spreekt:

„Gij zijt gered. Sluier uw gelaat, want gij staat in de stralen van de grootste aller koninginnen, de zon.”

Dan wordt zij voor den tempel gebracht en met een luide vreugdekreet snelt zij naar Raffles, die met een draagstoel op haar wacht.

Eenige uren later bevindt Anitai zich weer in het rustige huis van den goudsmid Huen-Schang en vertelt Raffles, nadat zij haar groote ontroering in een stroom van tranen heeft lucht gegeven, het vreeselijke avontuur, dat zij met de keizerin heeft beleefd.

Met de grootste belangstelling luistert Lord Lister naar haar verhaal.

Hij kan nauwelijks afwachten, dat zij heeft uitgesproken, en opnieuw moet zij zich gereed maken om uit te gaan. In een riksha, die Raffles veel te langzaam gaat, spoedt hij zich naar het paleis van prins Thun.

Vol verbazing kijkt deze naar den Grooten Onbekende, die met het jonge meisje bij hem komt, en volgens Chineesch gebruik wil hij een ontbijt aanbieden.

Maar Lord Lister bedankt hiervoor.

„Het is nu geen geschikte tijd, prins Thun, om ons met beleefdheden op te houden. Hoor, wat er gebeurd is. Het toeval heeft Anitai, de zuster van den ongelukkigen Win-Seng, als werktuig der wraak uitverkoren.

De keizerin is door haar hand gevallen.”

Prins Thun denkt, dat Raffles krankzinnig is geworden. Hij houdt van verbazing den adem in.

Raffles ziet de uitwerking, die zijn woorden hebben teweeggebracht, en herhaalt:

„Ik spreek de zuivere waarheid, Prins Thun, de keizerin is doodgeschoten!”

Nog steeds kan de Prins deze woorden niet gelooven.

Daar treedt een keizerlijke bode binnen en bericht, dat de audientie, die de keizerin den prins dien middag zou toestaan, ten gevolge van een plotselinge ziekte der keizerin, niet kan plaats vinden.

Raffles en de prins wisselen een snellen blik.

„Als het waar is, wat gij mij hebt medege-deeld, dan hebt gij er het grootste aandeel aan, als ik den keizerstroon bestijg”, spreekt prins Thun, „want gij hebt dit meisje uit de handen van den schurk Kwo-Saing gered en zij is daardoor de kleine oorzaak geworden, die zulke groote gevolgen heeft.

Ik zal haar nu naar mijn gemalin brengen, daar is zij veilig. Daarna verzoek ik u, met mij naar het paleis der keizerin te gaan.”

Hij gaat met Anitai en Raffles naar de vrouwenvertrekken en geeft het jonge meisje aan de hoede zijner echtgenoot over.

Met tact zorgt hij ervoor, dat Anitai niets van Win-Seng te zien krijgt. Hij heeft den ongelukkige eene woning aangewezen in het afgelegen gedeelte van het paleis.

Nu begeeft hij zich met Raffles naar de Verboden Stad.

Slechts bij groote plechtigheden is het den Europeanen veroorloofd een deel der Verboden Stad, zooals het reusachtige, keizerlijke paleis wordt genoemd, te betreden.

Geen enkele Europeaan heeft nog ooit één voet in het inwendige van dit gebouw gezet. Zoo is Raffles de eerste, die onder geleide van den prins het paleis mag binnengaan.

TIENDE HOOFDSTUK.

Bij den Opper-Eunuch.

De Verboden Stad is eigenlijk geen aaneengesloten complex van gebouwen, maar wordt gevormd door dozijnen grillige bouwwerken en sierlijke paleizen.

Een torenhooge muur omsluit haar aan alle kanten en honderden gewapende soldaten beletten iederen vreemdeling er binnen te dringen.

Achter den muur strekken zich groote, prachtige tuinen uit en bijna in het midden van het schoone park verheft zich het kleine paleis, dat de keizerin bewoont.

De wachters van het paleis beletten hun het verdere binnendringen, als zij de inwendige gebouwen naderen.

„Ik wensch den opper-eunuch Li te spreken,” zegt prins Thun.

Hij moet bijna een half uur wachten alvorens de almachtige vertegenwoordiger der keizerin verschijnt.

Met een onderdanigen glimlach begroet hij den prins en vraagt naar diens verlangen.

„Men heeft mij een zeer gewichtige audientie afgezegd,” begint prins Thun, „ik moet de keizerin beslist spreken.”

„Het spijt mij zeer,” luidt het antwoord van den opper-eunuch, „doch de keizerin heeft bevolen, dat niemand haar mag storen. U moet uw verzoek schriftelijk indienen.”

Vergeefs zoekt prins Thun en ook Raffles op

het gelaat van den eunuch een aanwijzing te vinden, dat er iets buitengewoons moet zijn gebeurd.

Reeds wil prins Thun afscheid nemen, als Raffles hem te hulp komt. Hij wendt zich tot den opper-eunuch en vraagt:

„Spreekt gij Engelsch?”

Li knikt bevestigend.

„All-right!” zegt Raffles. „Dan zullen wij beide spoedig tot een resultaat komen.

Uit mijn woning is gisteren door den chef van politie in Peking, den man, die veertig draken doodde, Kwo-Saing, een jong meisje geroofd, dat aan mijn bijzondere hoede is toevertrouwd. Het is naar prins Tuan gebracht en nu zou ik gaarne willen weten, wat gij mij omtrent het gebeurde weet mee te deelen.”

De eunuch vertrekt zijn gelaat tot een breed lach en geeft ten antwoord:

„Ik bekommer mij niet om de privaat-aan gelegenheden van prins Tuan.”

„Dat is een leugen!” komt prins Thun tuschenbeide. „De harem van prins Tuan staat onder uw hoede. Gij weet dus precies, wat daarin voorvalt.”

Nu verdwijnt voor het eerst van het gelaat van den opper-eunuch de gewone uitdrukking en een woedende blik, zooals een tijger op zijn temmer werpt, treft den prins.

„Mij is niets bekend van een jong meisje, dat in den harem van prins Tuan is gekomen,” zegt de eunuch.

„Dat is wederom een leugen!” roept prins Thun op scherpem toon. „Maar het zou immers ook een wonder zijn, wanneer zulk tuig eens de waarheid sprak.”

Dan grijpt Raffles in zijn zak en haalt de revolver te voorschijn, waarmee Anitai het noodlottige schot heeft afgevuurd.

„Kent gij dit wapen?” vraagt hij en duwt het den opper-eunuch onder den neus.

Onmiddellijk treedt de man achteruit en wordt doodsbleek. Zijn waterige oogen wenden zich vol schrik naar het kleine wapen van den blanken duivel.

Hij begint in te zien, dat hem het liegen niet meer zal baten en zich aan de voeten van den prins werpend, stamelt hij:

„Vergiffenis, keizerlijke heer! Ik zal u de waarheid vertellen. In den harem van prins Tuan is gisternacht een vreeselijk ongeluk gebeurd. Een vreemde, een geschenk van den politiechef Kwo-saing, schoot met zulk een wapen op de keizerin.”

Eenige minuten heerscht er een angstig stilzwijgen, dan vraagt prins Thun:

„Leeft de Keizerin nog?”

„Ja!” antwoordt de opper-eunuch. „Maar ieder oogenblik is haar sterven te verwachten.”

„Waar is de keizer?” vraagt prins Thun verder. „Heeft hij reeds bericht gehad?”

„Neen,” geeft de opper-eunuch ten antwoord, „overeenkomstig het bevel van de keizerin mochten wij hem niets mededeelen.”

„Het is goed”, met een koelen groet neemt prins Thun afscheid en verlaat met Raffles het paleis.

Als zij in den voor het paleis wachtenden draagstoel zitten en naar de woning van den prins terugkeeren, zegt de prins tot Raffles:

„Gij zijt een merkwaardig mensch. Ik zou u bijna voor een werktuig des Hemels houden. Gij hebt hier een verdorven dynastie omvergoorpen, en misschien China een beter lot doen toekomen, dat wil zeggen, als het mij gelukt prins Tuan vóór te zijn en den keizer te redden.”

„Den Keizer? Dreigt er gevaar voor hem?” vraagt Raffles.

„Ja zeker, Lord Cheekmann. Prins Tuan zal hem uit den weg willen ruimen om zelf den troon te bestijgen. Ik hoop maar, dat ik zijne plannen kan verijdelen. Het Rijk zou anders een onmetelijk ongeluk te gemoet gaan.”

„Wat wilt ge doen, prins Thun, misschien kan ik u helpen?” vraagt de Groote Onbekende.

Prins Thun denkt een oogenblik na en antwoordt dan:

„Wanneer het mij mocht gelukken, het testament van den overleden keizer in handen te krijgen, dan is voor prins Tuan de kans verkeken. In dat document werd hij uitdrukkelijk van elke troonsopvolging uitgesloten.”

„Waar ligt dat stuk?” vraagt Raffles.

„In eene geheime kast van den opper-eunuch Li. Niemand, behalve hij zelf, weet waar het verborgen is.”

„Ik zal het u bezorgen, prins Thun, ik mag gaarne dergelijke opdrachten uitvoeren. Ik zal den troon van China voor u stelen.” Raffles heeft kalm gesproken.

Prins Thun moet even lachen.

Deze woorden klinken te lachwekkend.

„Twijfelt gij aan mijn voornemen en de uitvoering er van, prins Thun?” vraagt de Groote Onbekende.

„Openhartig gesproken, ja,” geeft de prins ten antwoord, „dat kunststuk zou zelfs de bij u in Londen zoo beroemde Raffles niet klaar spelen.”

„Wie weet,” antwoordt de Groote Onbekende, met een zeldzamen, geheimzinnigen klemtoon op deze woorden.

ELFDE HOOFDSTUK.

De dood des Keizers.

De Keizerin-moeder, de heerscheres van China, was gestorven.

Aan haar doodsbed bevinden zich de oppereunuch en prins Tuan.

Beiden spreken fluisterend met elkaar.

„De dood moet zóólang geheim worden gehouden, totdat de keizer zijn moeder gevolgd is,” zegt prins Tuan. „Begeef u nog heden naar den onnoozele en maak hem duidelijk, dat het de wensch, neen het bevel van zijn moeder is, dat hij zich doodt en haar volgt. Laat hem de keuze tusschen den strop en het bladgoud. Morgenavond mag hij niet meer leven. Mocht hij te laf zijn, help hem dan.”

„Hij zal het niet doen, Keizerlijke Hoogheid.”

„Leg hem dan zelf den strik om den hals en worp hem. Vóórdat prins Thun den dood der keizerin verneemt, moet het gebeurd zijn, of wij hebben verloren, want dan zal hij het regentschap overnemen en den zwakhoofdige tegen ons beschermen. Wij hebben geen tijd te verliezen.”

„Neen, geen seconde, Keizerlijke Hoogheid. Prins Thun is omtrent alles ingelicht.”

„Wat? Wie deelde hem dat mee?”

„Een Engelschman, een der vreemde, blanke duivels! Boedha moge hem vernietigen!”

„Hoe weet de Engelschman het?”

„Hij bevrijdde het meisje, de slavin, die Kwo-saing u zond, met behulp van de priesters der zon.”

„Hoe heet die hond?”

„Lord Cheekmann.”

„Woont?”

„Bij den goudsmid Huen-Schang, midden in de stad.”

„En leeft hij nog?”

Prins Tuan kijkt den oppereunuch, die bevestigend knikte, met minachting aan.

„Je wordt oud, Li, je laat onze vijanden in leven.”

Hij stampet op den grond van nijd.

„Vooruit, breng den hond in het paleis. Hij moet verdwijnen.”

„Hij is de vriend van prins Thun”, waagt de oppereunuch tegen te werpen.

„De hel moge Thun en zijne vrienden verslinden. Het geldt den troon. Li, wat talm je? Zend gewapende macht naar den Engelschman. Met prins Thun zal ik wel afrekenen. Hij moet den Engelschman tot morgen volgen. Haast je!”

Het is bijna middernacht, als Raffles van de Engelsche Club naar huis gaat.

Als hij zijne woning nadert, ziet hij de straat vol gewapende macht.

Dadelijk blijft hij staan en treedt, om zich rekenschap te geven van de aanwezigheid der soldaten, in het volslagen donker voorportaal van een huis.

Nu herkent hij, bij het onzeker licht van eenige lampions, zijnen gastheer Huen-Schang, geketend midden tusschen de gewapende macht. Haastig overlegt hij, of hij te voorschijn zal komen om te vragen, wat dat beduidt.

Opeens komt Kwo-Saing, de chef van politie, dicht langs zijne schuilplaats.

Raffles heeft al zooveel Chineesch geleerd, dat hij verstaat, wat Kwo-Saing zegt.

Van uit zijn draagstoel onderhoudt hij zich met een naastbijzijnden politie-beambte.

„De blanke duivel is nog niet thuis?” vraagt hij.

„Neen, Excellentie, de soldaten verwachten hem elke minuut,” klinkt het antwoord.

Nu weet Raffles genoeg. De aanwezigheid der soldaten geldt dus hem.

Geluidloos als een schaduw sluipt hij uit zijne schuilplaats langs de huizen en komt in veiligheid.

Een half uur later vraagt hij binnengelaten te worden in het paleis van prins Thun.

Op het groote binnenplein van het paleis staan honderden soldaten gereed. Niemand weet hier wat van.

Raffles schrijdt tusschen de lange rijen slapende krijgslieden door en komt bij prins Thun, die, nog wakker, met zijne vertrouwelingen op berichten wacht.

Als de Groote Onbekende binnentreedt, komt er een vroolijke glimlach op het ernstige gelaat van den troonopvolger.

Hij steekt hem beide handen toe en zegt tot zijne vertrouwelingen:

„Deze man is het werktuig der Voorzienigheid voor het welzijn van China geworden. Boedha beschermt hem!”

De mandarijnen en generaals maken na deze woorden een buiging voor Raffles, dien zij met belangstelling opnemen.

„Wat brengt ge voor berichten?” vraagt prins Thun.

Lord Lister wijst naar een voornaam generaal en zegt:

„Ik verzoek Uwe Keizerlijke Hoogheid, den generaal te bevelen mij zijn uniform te leenen.”

Verbaasd kijken de prins en de andere aanwezigen den spreker aan.

„Ik begrijp wel niet, welk doel gij beoogt,

doch, daar ik aanneem dat het voor mijn goede zaak is, verzoek ik generaal Fung-wo, u zijn uniform af te staan."

De generaal volgt Raffles naar een zijvertrek.

De Groote Onbekende heeft weinig tijd te verliezen. Hij heeft een dolzinnig plan opgevat.

Slechts tien minuten zijn verlopen, als Raffles alweer op den prins toetreedt.

Maar deze herkent hem niet.

Is dat Raffles of generaal Fung-wo?

Met behulp van zijn vermomningskunst heeft Lord Lister zijn gelaat zoo goed veranderd, dat hij een dubbelganger lijkt van den generaal.

Als prins Thun hem eindelijk herkent, slaakt hij een kreet van verbazing.

Raffles let er niet op.

Haastig neemt hij afscheid en verlaat het paleis.

Weer gaat hij naar zijn woning.

Hij haalt verlicht adem, als hij de soldaten nog wachtend ziet staan.

Kwo-saing, de dooder van de veertig draken, onderhoudt zich met de officieren van den troep, als Raffles naar hen toe stapt.

Diep buigen de aan slaafsche onderwerping gewende menschen voor de met goud bestikte uniform.

"De Keizer beveelt, mij te volgen."

Dadelijk springen de soldaten overeind en stellen zich op. Niemand waagt het naar het gebruikelijk schriftelijk bevel te vragen.

Gehoorzaam zet de colonne zich in beweging en volgt den Grooten Onbekende naar het paleis van den Keizer.

Zwijgend gaat het voorwaarts. Geen woord wordt er gesproken. Slechts de officieren vragen onderling, wie de generaal is, die voorop loopt.

"Generaal Fung-wo", fluistert een van hen, "de vriend van den vice-koning Li-hung-schang en van prins Thun."

Kwang-Hsu, de ongelukkige keizer van China, zit in zijn klein vertrek en speelt met looden soldaten.

Hij wist misschien niet eens, welke gewichtige rol hij in de wereldgeschiedenis speelde. Hij was volkomen tevreden, wanneer de opper-eunuch Li hem nieuw Europeesch speelgoed bracht of hem een penseel gaf, waarmee hij onder allerlei staatsdocumenten zijn naam schilderde.

De ongelukkige wist niet eens, wat dat alles betekende. Het kon een doodvonnis, eene benoeming of ontslag van een ambtenaar zijn. Het kon den oorlog beteekenen en duizenden het leven kosten. Kwang-Hsu schilderde zijn naam onder alles, wat de opper-eunuch hem voorlegde.

Juist treedt deze binnen.

"Er is China een groot ongeluk overkomen. De Keizerin-Moeder is overleden", begint hij, voor den troonzetel staan blijvend, waarop de Keizer heeft plaats genomen.

"Is mijne moeder dood?" vraagt Kwang-Hsu.

Hij is niet zoo onnoozel, om geen begrip van den dood te hebben.

Eenige seconden bewaart de Keizer het stilzwijgen en staart den opper-eunuch aan.

Dan verbergt hij zijn gelaat in zijn tunica en begint te schreien.

De opper-eunuch verbaast zich, dat de Keizer tot deze gevoelsuiting in staat is.

Nu heft de heerscher het hoofd omhoog, kijkt den opper-eunuch met beweende oogen aan en vraagt:

"Kan ik mijne moeder zien?"

"Neen", antwoordt Li. "Gij zult haar niet zien, doch het is de wensch van de overledene, dat gij uwe moeder volgt."

"Volgen? — Moet ik mijne moeder volgen? — Hoe kan ik dat?"

"De Keizerin-Moeder", spreekt de opper-eunuch met zalvende stem, "bevindt zich nu in het eeuwige rijk van Boedha. Zij gaf mij opdracht, u den weg te wijzen om bij haar te komen. Ziet hier."

De opper-eunuch haalt een dun zijde-papiertje te voorschijn, opent het voorzichtig en legt twee zeer dun geplette stukjes bladgoud, ter grootte van een gulden, op zijn hand.

"Wat beduidt dat?" vraagt Kwang-Hsu.

"Dat beduidt de weg naar de Keizerin-Moeder."

"Deze blaadjes goud?"

"Ja! Gij neemt ze in de holte van uwe hand, houdt uwen mond er boven en haalt diep adem. Dan zal het blaadje goud in uwen mond vliegen, op uwe luchtpijp gaan liggen, en binnen een paar minuten zult gij bij uwe moeder zijn."

De keizer siddert.

Hij zet groote, verschrikte oogen op en kijkt met eene uitdrukking van ontzetting naar de blaadjes goud.

Hij ziet den spottenden glimlach niet, die op het gelaat van den opper-eunuch komt.

"Indien gij dezen weg niet wenscht", zegt Li, "dan heb ik hier nog een zijden koord. Ook dit zal u den weg wijzen. Gij legt het om uwen hals en worgt u. (Zie titelplaat).

Gij hebt dus de keuze van den dood tussen den strop en het blaadje goud, neem eene beslissing."

De keizer laat een luide kreet hooren: "Moet ik sterven?"

"De keizerin-moeder wenscht het."

"Neen!" roept Kwang-Hsu, "dat kan zij niet willen, ik wil niet sterven, ik wil leven!"

Opnieuw komt er een spottend lachje op het gelaat van den opper-eunuch.

„Wat de keizerin-moeder zegt, moet gebeuren. Verberg uwe wenschen, Kwang-Hsu, en onderwerp u aan den wil der keizerin-moeder.”

Het koude angstzweet komt den keizer op het voorhoofd, zijne handen houden krampachtig, als zoeken zij steun, de leuning van den stoel vast.

„Ik ben de keizer. Ik zal u niet gehoorzamen,” roept hij. „Ik zal prins Thun en mijne soldaten roepen, opdat zij mij helpen.”

„Uwe woorden zijn vergeefs, Kwang-Hsu, doe wat ik u zei. Neem deze opiumsigaretten, mogen deze u bedwelmen en u den weg gemakkelijker maken.”

Dan verlaat hij met de wacht het vertrek.

Weenend werpt de heerscher van het Hemelsche Rijk zich in de kussens en krabt in zijn angst voor den dood de zijden met goud geborduurde overtrekken stuk.

Even later richt hij zich op en denkt na over een middel tot redding.

Hij opent het raam en kijkt in den tuin.

Twee met schilden en speren gewapende eunuchen loopen voor het raam op en neer.

Nu gaat hij naar de deur en opent haar.

In het voorportaal zit Kwo-saing, de doorder van de veertig draken en chef van politie te Peking, met eenige beambten en kijkt den ongelukkigen keizer met een grijnslach aan.

Kwo-saing is de vertrouweling van den opper-eunuch Li, en aan hem is de bewaking van den keizer opgedragen.

„Wie zijt gij?” vraagt de keizer.

Kwo-saing werpt zich op den grond, raakt den vloer met zijn voorhoofd aan en antwoordt:

„Zoon des hemels, ik ben Kwo-saing, uw politiefchef van Peking.”

„Roep prins Thun bij mij”, beveelt de keizer, „en laat soldaten komen.”

„Zoon des hemels”, zegt Kwo-saing, „ik zal uw bevel meedeelen aan Zijne Excellentie opper-eunuch Li.”

De keizer stampet op den grond en roept:

„Ik wensch niet, dat Li iets van mijn bevel verneemt. Zend een slaaf naar de wacht en laat soldaten komen.”

Kwo-saing ziet in, dat hij den keizer moet geruststellen en antwoordt:

„Zoon des hemels, ik zal uw bevel ten uitvoer brengen.”

Kwo-saing is naar den opper-eunuch gesnelde om dezen den wensch des keizers mee te deelen.

„Ik zie wel in”, zegt Li, „dat die man niet de hand aan zichzelf zal slaan.

Volg mij, Kwo-saing, ik zal hem het zijden koord om den hals knopen.”

Als spoedig daarop de deur van het keizer-

lijk vertrek wordt geopend, kijkt de keizer blij verrast op, want hij denkt, dat de redding naderd.

Hij wijkt sidderend terug, als hij de vormlooze, logge gestalte ontdekt van den opper-eunuch, vergezeld van Kwo-saing.

„Wat wilt gij?” vraagt hij met van angst sidderende stem.

„Gij weet, waarvoor ik kom”, antwoordt de opper-eunuch, „ik zie, dat gij het bevel der keizerin-moeder niet opvolgt. Maak u gereed, opdat ik u helpe.”

Nu schreeuwt de keizer in zijn wanhoop luid om hulp.

Eene woeste worsteling tusschen hem en de beide mannen begint.

Doch hij is tegen de lichaamskracht van den opper-eunuch Li niet opgewassen.

De keizer valt op den grond, de opper-eunuch zet zijn knie op hem en trekt den strik dicht.

Een laatste, half-gesmoorde kreet om hulp weerklinkt, de oogen puilen den ongelukkige uit het hoofd, het gelaat wordt blauwrood, nog eene laatste wanhopige poging met gebroken kracht wordt gedaan, om zijn beul af te weren, dan verliest hij het bewustzijn en sterft.

Doch niet eerder laat Li zijn slachtoffer los, vóór alle levensteekenen zijn geweken.

Op dit oogenblik klinken buiten wapengekletter en commando's.

Verschrikt kijken de beide beulen elkaar aan.

„Wat zou dat beduiden?”

„Ga naar het park”, zegt de opper-eunuch tot den chef van politie, „en overtuig u wat de soldaten op dezen tijd hier te zoeken hebben.”

Maar hij zal het antwoord spoediger vernemen.

De deur wordt opengeduwde en een Chineesch generaal treedt met den sabel in de hand en door een dozijn officieren gevolgd, het vertrek binnen en overziet met één blik het treurspel, dat zich hier heeft afgespeeld.

„Te laat!” mompelt hij in zichzelf.

„Wat wilt ge?” vraagt de opper-eunuch, „waaraan ontleent gij het recht om hier binnen te dringen?”

De generaal neemt den opper-eunuch met een verachtelijken blik op, wijst op den chef van politie en zegt tot zijn officieren:

„Neem dien man gevangen en breng hem naar buiten!”

Dadelijk werpen zich verscheiden officieren op den sidderenden Kwo-saing, pakken hem bij de armen en slepen hem weg.

Met een snellen blik ziet de opper-eunuch wat er met hem zal gebeuren.

„Gij zijt generaal Fung-wo”, roept hij met gebiedende stem, „en gij zult wel weten, dat gij u met het binnendringen in het keizerlijk paleis aan het hoofd van keizerlijke soldaten

hebt schuldig gemaakt aan een vergrijp, dat u den dood zal kosten!"

Generaal Fung-wo glimlacht weer met minachting en meet den opper-eunuch met een ironischen blik van het hoofd tot de voeten.

Dan antwoordt hij kortaf:

"Geweld gaat boven recht!"

Met een kleine handbeweging wendt hij zich tot de officieren en er volgt een nieuw bevel:

"Neem ook hem gevangen!"

Nu ontstaat een wanhopige worsteling tusschen Li en de officieren.

Vijf manschappen zijn noodig om den reuzensterken eunuch te ketenen.

Nu wordt hij door generaal Fung-wo gefouilleerd.

Tandenknarsend en vreeselijke vloeken uitbrakend, moet de opper-eunuch zich dit laten welgefallen.

Een zegevierende uitdrukking verschijnt in de oogen van generaal Fung-wo, als hij uit den borstzak van den opper-eunuch verscheidene geheime waardevolle staatsdocumenten te voorschijn haalt, die in een portefeuille zijn gesloten.

Nu verlaat de generaal het paleis, stelt posten van zijn soldaten voor de deuren op, lost de wachten bij de poorten der verboden stad af en bezet ze eveneens met zijn militairen. Dan marcheert hij naar het paleis van prins Thun.

Zwijgend trekken de colonnes door de verlaten straten, als zij plotseling worden opgeschrikt door verwijderd schieten en geschreeuw.

De generaal, die aan het hoofd gaat, luistert eenige seconden om zich op de hoogte te stellen.

Hij hoort, dat de schoten uit de richting van het paleis van prins Thun komen.

Dadelijk beveelt hij looppas, om den nog tamelijk langen weg sneller af te leggen.

Met kolfslagen drijven de soldaten den meegenomen opper-eunuch Li en den man, die veertig draken doodde, Kwo-Saing, voorwaarts.

Prins Tuan had denzelfden avond al zijn vertrouwde raadgevers om zich verzameld en hun de mededeeling gedaan, dat de Keizerin was gestorven.

"Nu komt het er op aan!" zegt hij, "Mandarijnen, generaals, vrienden van de goede zaak, gij hebt mij tot uw aanvoerder gekozen en mij trouw gezworen tot in den dood.

"Gij weet, dat het mijn voornaamste plicht is, China tegen de hebzucht der vreemde blanke duivels te beschermen en dat het mijn lijfspreuk is: China voor de Chineezen!

"De vreemdelingen beijveren zich om ons volk met helsche kunsten te vergiftigen en het met minachting voor den drager van het dragengewaad te vervullen.

"Prins Thun en Keizer Kwang-Hsu ondersteunen de vreemdelingen en zien niet in, dat zij daarmee een zeer verachtelijk misdrijf begaan.

"De vreemde honden moeten uit China weg en ons land moet weer rein worden.

"Wilt gij mij daarbij helpen?"

Een geestdriftig „Ay-ay!" klinkt uit de verzamelden op.

Trotsch kijkt prins Tuan op hen neer.

Zijn roofzuchtig gelaat verwingt zich tot een voldaan glimlachje, als hij vervolgt:

"Thans, nu de Keizerin dood is, is eindelijk de dag gekomen, die ons vrijheid en wraak brengt. Verzamelt u om de vanen van den rooden draak, die ik in mijn hand houd. Het bloed van alle vreemdelingen moge eindelijk de straten van Peking kleuren — niemand worde ontzien! Het gele gevaar moge de wereld zóó doen sidderen, dat geen vreemde duivel het ooit weer zal wagen ons land te betreden!"

Prins Tuan gaat op het tapijt zitten en een luid gemompel van bijval wordt vernomen.

Dan staat generaal Poh-Loh op.

Hij is gekleed in de oude dracht der Tartaarsche veldheeren.

De oogen van den generaal schitteren, als hij spreekt:

"Verheven zoon der zon! Wanneer gij de meening van uw onderdanige dienaren wilt vernemen, zoo luister: Vóórdat prins Thun met zijn generaals en vertrouwelingen gedood zijn, kunnen wij ons plan niet uitvoeren. Prins Thun is een vriend der vreemden en van hunne zeden. Met het eenvoudige volk in Peking gaat hij om als met zijns gelijken.

"Hij is Europeesch gekleed, bezoekt de koffiehuisen en richt scholen op, waarin hij ons volk de kunst van het lezen bijbrengt, zoodat ze de duivelswoorden van de vreemdelingen in hunne couranten leeren verstaan. Prins Thun moet gedood worden!"

Opnieuw betuigt de verzamelde menigte luid haar bijval.

Nu staat prins Tuan op en vraagt nogmaals gehoor:

"Generaal Poh-Loh heeft gelijk. Nog dezen nacht moeten wij dat werk beginnen. Neem onze soldaten mee om prins Thun te overvallen. Zijn dood moge het fundament worden van onze heerschappij.

"Dood aan prins Thun en zijne vrienden!"

Prins Tuan heeft zijne rede geëindigd.

Juichende, brullende bijvalsbetuigingen klinken omhoog uit de kelen van zijn aanhangers.

Nu zendt de prins zijn adjudant naar de kazerne der Tartaarsche garde, met bevel haar te alarmeeren.

Na verloop van een half uur zijn de compagnieën voor het paleis van prins Tuan aangekomen.

Prins Tuan geleidt de troepen persoonlijk naar het paleis van zijnen vijand.

Dit ligt tamelijk ver van Peking in eene kleine voorstad en omgeven door een groot park.

De wachten van den prins bemerken direct het gevaar en openen de poorten niet, als prins Tuan verlangt binnengelaten te worden.

In plaats hiervan alarmeeren zij de soldaten, en na een paar minuten zijn de ramen van het prinselijk paleis met manschappen bezet.

Doch in verhouding tot de troepen der Tartaren is het slechts een klein aantal te noemen.

Prins Thun stapt naar het raam en vraagt, wat die overval beteekent.

„Geef u over“, luidt het antwoord, „gij zijt wegens hoogverraad aangeklaagd, en den dood schuldig.“

Maar prins Thun rukt zijn revolver uit den gordel en schiet haar in de duisternis af.

Dit is het signaal tot den strijd.

Het valt den Tartaarschen benden echter niet gemakkelijk het paleis binnen te dringen.

Met bewonderenswaardige dapperheid slaan de tegenstanders den aanval af.

Maar de Tartaren nemen hun toevlucht tot eene andere strijdwijze, zij steken het paleis in brand.

Daar dit op Chineesche wijze van hout is gebouwd, breidt het vuur zich snel uit en noodzaakt de verdedigers hunne posten te verlaten.

Krakend stort de voormuur van het gebouw in en weldra ontstaat een woedend gevecht tusschen de roofgierige horden.

Ieder der soldaten van prins Thun heeft zich tegen vijf of zes man te verdedigen. De aanvoerder zelf vecht als een leeuw.

Hij bloedt reeds uit verscheidene wonden. Naast hem strijdt generaal Fung-wo, die met zijn troep te hulp gesneld is. Zij staan voor de deur van het vrouwenverblijf en aan hun voeten liggen gesneuvelde vijanden. Plotseling krijgt de generaal een schot in de borst en zinkt ter aarde.

Met een zegevierend geschreeuw storten de Tartaren zich als eene bende bloedhonden op prins Thun, die zich nog slechts met het zwaard in de vuist kan verdedigen.

Prins Tuan staat achter de aanvallers en beveelt den Tartaren den prins levend gevangen te nemen.

Maar het gelukt niemand den dapperen strijder in handen te krijgen, daar diens zwaard als een bliksemstraal neerkomt op ieder, die hem durft naderen.

Als alle moeite vruchteloos schijnt grijpt generaal Poh-loh zijn zweep met looden kogels en slingert die den prins als eene lasso om het lichaam.

Tevergeefs tracht de dappere prins zich hiervan te bevrijden.

Met een duivelschen lach trekt Poh-loh den

prins met een ruk op den grond. De Tartaren springen naderbij en ontrukken hem het zwaard.

„Terug“, schreeuwt prins Tuan, „het leven van den prins behoort mij toe!“

Hij heeft een dolk in de hand en springt op den prins toe om hem het staal in het hart te stooten.

„Vervloekte hond“, schreeuwt hij tot den prins, „aan jou hebben wij het ongeluk van China te danken, maar ik zal het Hemelsche Rijk van je bevrijden. Sterf!“

Prins Thun kijkt koud en rustig in de oogen, die van haat fonkelen. Hij kent geen doodsangst.

Prins Tuan heft zijn hand reeds op. Generaal Poh-loh en de Tartaren kijken in gespannen aandacht. Plotseling gaan de gordijnen voor den ingang van het vrouwenvertrek uiteen, Win-seng snelt naar buiten en springt als een hond op prins Tuan toe, smijt hem op den grond en bijt hem de keel door.

Het volgende oogenblik verplettert de strijdbijl van generaal Poh-loh den schedel van Win-seng, maar nog in den doodstrijd laat de dappere jongeling het schokkende lichaam van prins Tuan niet los en blijft zoo op zijn slachtoffer liggen.

Prins Thun heeft zich met een krachtigen ruk uit de lasso weten te bevrijden, grijpt een zwaard van een der Tartaren en schiet op den generaal toe. Deze rukt zijn revolver te voorschijn en vuurt.

Prins Thun, in den bovenarm getroffen, wankelt een oogenblik, doch grijpt met zijn linkerhand het zwaard en met een meesterlijken houw slaat hij den generaal neer.

Woedend beantwoorden de Tartaren den val van den aanvoerder en een laatste wanhopige strijd begint.

Plotseling klinken voor het paleis commando's, de Tartaren kijken verbaasd op, een goedgericht salvo weerklinkt, een hoerageroep wordt vernomen en vóórdat de Tartaren kunnen vluchten, werpen soldaten met gevelde bajonet zich op hen, aangevoerd door een Chineesch generaal.

Kolfslagen vallen op de kale hoofden der Tartaren, schreeuwend nemen zij de vlucht en op het volgende oogenblik saluert voor den uitgeputten prins Thun generaal Fung-wo, alias John Raffles. Hij meldt zich aldus:

„Majesteit, ik heb den troon van China voor u veroverd.“

Prins Thun kan nog juist met een pijnlijk lachje den redder in den nood danken, vóór hij uitgeput op den grond zinkt.

Raffles draagt hem met eenige officieren op een divan en zendt boden naar den geneesheer van het Engelsche gezantschap, opdat deze zal komen om den prins te verbinden.

Weldra verschijnt de groepene en na een

rusttijd van twee uur is prins Thun in zooverre hersteld, dat hij het bericht kan aanhooren van Lord Lister, die nog steeds in de kleedij van generaal Fung-wo bij zijn legerstede vertoeft.

Het meest waardevolle zijn de aan den opper-eunuch Li ontnomen staatspapieren, die het laatste edict der keizerin bevatten.

Hierin wees de keizerin Pu-yi, den zoon van prins Thun, na den dood van den keizer Kwang-hsu, als diens opvolger aan.

Prins Thun echter moest tot aan zijn meerderjarigheid het regentschap op zich nemen.

Nog denzelfden dag vertrekt prins Thun naar de Verboden Stad en verzamelt de Mandarijnen en andere grooten van het rijk om zich heen tot het beleggen van een kabinetsraad.

Als Raffles den volgende dag in Europeesche kleedij bij den keizer zijn opwachting maakt, neemt hij op een binnenplein het schouwspel waar van de afranseling van Kwo-saing, den veertig drakendooder.

Hij kan een glimlach niet onderdrukken, als de uitvoerder der straf, vóórdat hij deze toedient, aan den politiechef dit schrijven voorleest:

„Op bevel van Pu-Yi, onzen almachtigen heerscher en zoon der zon, ontvangt Kwo-saing, de man die veertig draken doodde, veertig zweepslagen en wordt van al zijn waardigheden vervallen verklaard.”

„De opper-eunuch Li wordt tot levenslange gevangenisstraf veroordeeld.”

Wanneer het vonnis is voorgelezen, komt de geneesheer binnen, om de wonde van den prins te onderzoeken.

Raffles is zelf ook gewond, maar heeft zelf de wond aan zijn beenen verbonden. Hij vraagt enkele inlichtingen aan den dokter en deze verzoekt hem de wonde te mogen zien.

Ook prins Thun dringt hierop aan en Raffles vlijt zich neer op een divan, terwijl de dokter zich over zijn wonde buigt.

Een gevoel van rust komt over hem, terwijl hij daar ligt in de naar Chineesche trant gemeubeleerde kamer. Hij kijkt door het venster en ziet nog juist een pilaar, een wonderlijke gedraaide kolom van een der in de nabijheid staande paleizen. Het vreemde avontuur, dat hij in dit drakenland heeft beleefd komt hem onwerkelijk voor en als hij daar zoo terneder ligt en de handen van den dokter over zijn wonden voelt tasten, vraagt hij zich af of dit alles wel werkelijkheid is. Alles schijnt een

oogenblik met hem in het rond te draaien. Slechts vaag dringt stemmengemurmel tot hem door.

Dan kijkt hij weer strak naar de gedraaide kolom van het paleis. Is dat wel een kolom? En waar is het paleis met zijn gekarteld dak? Is dat verdwenen? Neen, daar is het weer. Die pijn aan zijn beenen! Zijn de wonden ernstiger dan hij gedacht heeft?

Nu is de gedraaide kolom weer weg. Neen, daar is hij weer. Maar, dat is geen kolom, dat is de gedraaide stijl van een ledikant en het gekarteld dak is geen dak, maar de met zijden damast bekleede hemel van een statieledikant.

Van wie is dat ledikant? Wie ligt daarin? Maar daar kan toch niemand anders in liggen dan hijzelf. Even sluit hij de oogen. Als hij ze opent, kijkt hij verbaasd om zich heen.

Hij is in de kamer, in zijn huis op Hampstead Heath en over hem heen staat de dokter gebogen, die het gipsverband van zijn beenen heeft verwijderd. Ook de zwachtels van zijn hoofd zijn weggenomen. Hij is bijna hersteld en als hij vraagt wat er met hem is geschied, herinnert hij zich, nog vóór Charles Brand, die naast den dokter staat, een woord kan zeggen, de drie inbraken op dien nacht in December en waarvan de derde bijna was mislukte.

Als de dokter is vertrokken na massagebehandeling te hebben voorgeschreven, vraagt hij aan Brand, of hij al dien tijd bewusteloos is geweest. Dan schudt zijn vriend het hoofd en zegt: „Je hebt eenige dagen en nachten achtereen geslapen ten gevolge van eenige zeer sterke morphine-injecties. Het heeft je over een boel narigheid heengeholpen.” Nu vraagt hij naar den geheimzinnigen Chinees, die op dien bewusten avond zijn slaapvertrek is binnengekomen, maar als Brand de schouders ophaalt en zegt van geen Chinees af te weten, dan begrijpt hij wat er geschied is en hij verhaalt zijn vriend het wonderlijke avontuur in China, dat hem heeft doen medehelpen aan het behoud van de Mandsjou-dynastie en dat hem niet verteld is door een Chinees, maar dat hij in zijn diepen morphine-slaap heeft gedroomd met zoo'n wonderlijke realiteit, dat het hem voorkomt alsof alles door hem is beleefd, en hij nog lang treurig peinst over het verlies van Anitai, de zwarte roos van Pai-Ho en het eenige, dat hem vermag te troosten, is de herinnering aan de gerechte straf, die Kwo-Saing heeft moeten ondergaan. Kwo-Saing, de man die veertig draken doodde.

De volgende aflevering (Nr. 547) zal bevatten.

DE MOOIE JONGE DAME.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare echt **TURKSCH** TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885